

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и адв. Драгољуб Тодоровић,**
- **оптужени Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис,**
- **браниоци оптужених, адвокати Здравко Крстић, Градимир Налић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Зорко Борис, Бранко Димић, Гордана Живановић, која ће мењати и адвоката Слободана Живковића, Бранислава Фурјановић, која ће мењати и адвоката Милу Јанковић и адвокат Миодраг Планојевић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 47 минута и позива оптужени ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ да изнесе своју одбрану, а из суднице се удаљују сви други оптужени који нису испитани и саопштава им се да се сутра у 9 часова, 20. маја 2008. године, наставља главни претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра члан већа мора да иде на неку сахрану, па ћемо раније да почнемо у 9 часова, да би раније завршили. Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, адвокат Крстић, једну процедуралну ствар, док не изађу ови који се окривљени не саслушавају данас. Мој брањеник Бачић Драган стицајем околности има позив за Општински

суд у Новом Саду управо 09.06. Ја сам са Вашом сарадницом контактирао већ, а Ви сте били планирали или одложили већ за 09. целе недеље. Ако можемо да добијемо позив или потврду, али најбоље позив као оправдање да не може тамо да присуствује, дабоме да ће овде присуствовати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, никакав проблем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Неће бити проблем? Хвала, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови остали могу, значи сутра у 9 часова да дођу. Изволите.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Ја бих молио уважено веће да ми дозволи да у једном моменту данас са претреса одсуствујем, пошто се не осећам баш најбоље, мењаће ме колега Бранко Димић, уз дозволу већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, у реду.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја Вас такође молим, највероватније после паузе, бих отишао, колега је ту, тако да је покривано, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате. Може оптужени Жељко Крњајић да приђе за говорницу или пулт или како већ.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Дobar дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Dobar дан. Господине Крњајићу, да ли сте разумели ову оптужницу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли изнети одбрану?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, изнећу одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Овако. Ја бих прво почео са мојим рођењем у селу Ловасу. Значи родио сам се у селу Ловас, завршио основну школу, средњу у Вуковару, запослио се у «Борову» комбинат, оженио се у селу Ловас, тамо имао свадбу и све је било у најбољем реду, било је дивно живети у Ловасу, све док нису дошли вишестраначки избори у Хрватској, док није победио ХДЗ. Тада наступају проблеми за нас Србе, православце, почињу претње, уцене, обележавање кућа, зивкање телефоном, шиканирања разна и тако даље. Ја сам то дурао или подносио до краја фебруара 1991. године, а у међувремену ја и супруга у комбинату «Борово» где сам ја био и председник синдиката, добијамо отказ искључиво што смо Срби православци. Немајући могућности више да живим тамо, ја са фамилијом селим се у Борово Село. У Борову Селу након десет до петнаест дана, пошто сам се ја тамо доселио, већ се подижу барикаде. Нико из Борова Села више није одлазио на посао у Борово и у Вуковар, макар они што нису добили отказ, јер је било двадесетхиљада запослених. Нису могли добити сви у месец дана отказ. Тамо ме у Борову Селу затиче тај 02. мај, значи, фактички, почетак рата у Славонији, Барањи и Западном Срему. Тај дан је изгинуло много хрватских редарственика, они признају дванаест,

међутим, ми као мештани видели смо пуно више. Било је чак неких румунских добровољаца, односно странаца. Тада се формира станица милиције у Борову Селу и прави се милиција САО Крајине где се ја пријављујем и примљен сам значи од првог дана сам у саставу милиције САО Крајине. Пошто је Борово Село велико село, била је скела, народ је, то је била једина комуникација са Србијом и остала села тамо, Трпиња, Бобота, Пачетин, Вера, Клиса, сви су се служили том скелом, тако да смо углавном ја и пар колега као полицајци, милицајци, радили на тој скели. Повремено смо по дужности одлазили на вањске линије, одбране Борова Села и у патроле. На предлог мога командира Јанка Милаковића, постајем командир једног вода и заменик тога Јанка Милаковића, мог командира. Како се то приближавало, тамо VIII месец, свашта се причало, по новинама, телевизији. Нисам имао информацију шта се дешава у овом делу Ловаса, односно у овом шидском делу, Ловас, Товарник и ова села, јер ето шест месеци нити чуо се са родитељима, ни видео. Изразио сам жељу да идем на ове просторе и на предлог мог командира Јанка Милаковића, који је предложио помоћнику министра унутрашњих послова Републике Србије, Баџи, а Баџо нашем министру Бори Богуновићу, послат сам у Шид када село Товарник буде ослобођено, да будем командир станице милиције Товарник. И негде око 18.08. долазим у Шид, сачекао сам да се село Товарник ослободи, са министром сам отишао у Товарник и 25.09.1991. године формирамо станицу милиције у Товарнику, на чијем сам челу био званично до 01.11., а уствари, био сам до 11.10., док сам рањен, али су ме водили још пар дана док се нису уверили да ћу бити дуже на боловању, да се нећу моћи вратити. Воде може мало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Воде? Да ли немате ту? Можете.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Као командир станице милиције Товарник и мој заменик Воркапић Милорад ми смо ишли свакодневно на реферисање у војну команду у Товарнику. Тамо су били присутни командант ТО Товарник Ергић Миле, звани «Страјо», председник Црвеног крста, председник Месне заједнице и свако је из своје области, домена, излагао. Наше је углавном било јавни ред и мир, пуцање по селу, пљачка, туче и тако даље. А то смо ишли на та реферисања из тог разлога, што је била уведена војна управа и то нам је била дужност. Дневне извештаје о раду милиције, станице милиције Товарник у писаној форми смо носили у наш, да кажем, штаб или наше Министарство за Славонију, Барању и Западни Срем, које се налазило у Шиду. Тамо је углавном био често министар полиције Боро Богуновић, начелник штаба Граховац Слободан, члан штаба Тривун Ивковић и још пар особа које су тада, не могу се сетити имена и презимена. Колико сам ја онда упознат око 01.10., војска је започела преговоре са Кризним штабом места Ловаса о предаји оружја, јер војска је имала информацију да они имају много оружја. Два, три пута

сам чуо да је делегација из Ловаса долазила, једном сам лично и видео, Цирба Жељка, Рендулић Адама, то су два Хрвата и био је Србин са њима, Тепавац Милан. Био је неки пуковник Рашо су га звали, вероватно Радован, Рашо, он је њих одвео у Шид на преговоре. Шта је на тим преговорима било, нисам упознат, јер сам мислио током истраге да ће бити ипак саслушан тај пуковник Рашо, па да чујемо резултате истраге, да ли имају оружја, колико имају, хоће ли предати, неће предати, а на крају испоставило се да нису предали оружје и да је била акција на Ловас. Пошто ти преговори нису уродили плодом, значи нису се разоружале паравојске у селу Ловасу, војска је донела одлуку да се у село Ловас војнички уђе, да се у село Ловас војнички уђе. О акцији самој ослобађања села Ловас, сазнао сам од пуковника Камберија који је нама рекао да ће поред ЈНА учествовати територијална одбрана Товарника и неки добровољци. И тако 07.10. су стварно и стигли неки добровољци. У послеподневним часовима пред станицом милиције стајао је аутобус и из њега је изашао мени непознат човек. Тек касније сам сазнао да је то био Мирко Јовић, тог момента ми то име и презиме није ништа ни значило, нисам знао ни ко је ни шта је и са њима је био Љубан Деветак. Љубан Деветак се поздравио тамо с нама, домаћим, мало смо попричали, нисам знао која је његова права улога у томе свему, само је Љубан рекао да је Влада га нека замолила, не нека, већ РСК односно те наше области и странка СДС ако може да помогне при сакупљању добровољаца. Добровољци су дошли обучени, наоружани, да ли војска или ТО сместили су их у центру у једну кућу. Они су вероватно спали под команду ЈНА, јер да су били неки назовимо паравојска или нешто, они не би могли ни ући у Товарник, јер је целим аутопутем а посебно од Шида и Товарника, била строга контрола, било је много пунктова војске и војне полиције. Такође 07.10. навече на вечерњем реферисању, пуковник Камбери нас је обавестио да је једна, део једне јединице из Ловаса извршио пробој према Винковцима, убивши неколико војника, оштетивши неколико возила, а том приликом један припадник Збора народне гарде је рањен и заробљен. Он се звао Дошен Ђука. Вероватно га је војска испитала, сазнала од њега колико то има још наоружаних људи у Ловасу, да би нас сада обавестили да 08.-ог у вечерњим часовима дођемо пред команду да се иде војнички у ослобађање села Ловас. Значи 08.10. у послеподневним часовима у станицу милиције долази војни курир и каже да око 20 часова са својом групом полицајаца дођем пред команду да се иде у акцију ослобађања Ловаса. Нас је дошло тамо негде петнаест, шеснаест, највише седамнаест милиционера. Пред командом је била група сто, стопедесет, већ војника. Нисам никога познавао, да ли је ту била и група та добровољаца, вероватно да јесте. И ми смо чекали наредбу да кренемо.

Након једно десет до петнаест минута изашао је пуковник Цветковић који је онако бесно и љутито изашао ван и рекао «од акције

нема ништа, разлаз, свако у своју јединицу». Неки су тамо мало негодовали, он је рекао да се под хитно испред штаба што пре разиђемо. Ми смо се вратили свако у своју јединицу, ТО, својим кућама, ми у станицу милиције. 09.10. у послеподневним опет часовима у станицу милиције долази Камбери, пуковник Камбери, ја му име стварно не знам и још један старешина, ја мислим да је био капетан и тражи разговор са мном као командиром, с мојим замеником Воркапић Милорадом и шефом затвора, Љубом Јоргићем. Ми смо примили Камберија и почео је тај разговор. Камбери нам је тада рекао да се вечерас, значи 09.-ог навече, иде сигурно на село Ловас. Он је донео неку карту и звао је мене, да ми нацрта план напада на село. Ја сам му рекао да ја село јако добро познам, јер сам тамо одрастао и он је Јоргићу почео цртати ту карту, из које се виде три правца из кога ми треба да уђемо и ко води коју групу. Мене је задужио да Јоргића, пошто сам ја био вођа или командир прве групе, да Јоргића који је био командир друге групе, а та друга група је била ојачана са трећом, односно са једном подгрупом – ТО Товарник, којом је командовао Ергић Миле, а трећа права група је била, били добровољци. Ја сам одвео Јоргић Љубу на тај његов почетни положај у другу, на правцу те друге улице, правац његовог деловања, Воркапић Милан звани «Трндо», он је одвео добровољце, трећу групу и ја сам остао са својом групом у баштама близу села. Ту смо сачекали мало да ипак да сване и када је почело свањивати, ми смо се примакли, односно ушли смо у баште у једну дворишну кућу једну, у задње двориште. Заборавио сам рећи, када смо то кретали, мени је министар Боро Богуновић рекао «Жеља, имаш своју милицију, води ту групу, пази на људе, друго је ово договорено, брига те за остало, ко ће водити друге људе», рекао је, «имају те групе своје команданте, а командант ће бити неки Тито који је био капетан прве класе и имао је моторолу», значи имао је везу са вероватно са војском у Товарнику. Тада ми је још рекао, када се акција у Ловасу заврши, обавезно да дођем у Товарник и да поведем пола милиције назад да можемо функционисати у Товарнику, а војска када дође у Ловас, они ће уз помоћ ове милиције која је остала и домаћег становништва, формираће значи сами другу станицу милиције Ловас.

Том приликом када смо кретали, Камбери, пуковник Камбери и тај капетан, рекли су Јоргићу, строго су му наредили, а то сам чуо и ја и Воркапић, да се поведу два затвореника која пре пар дана их је војска и ухапсила, када се дође до обода села Ловас, под обавезно да морају бити пуштени, да ли да обавесте или су они задужили војску, Камберија, да ли су дали неке информације, ја то не знам, само знам да је тако и учињено. Пуштени су оба два, живи су и здрави. Значи, у касним вечерњим сатима, 09.10., све три групе смо се окупили на бензинској пумпи у Товарнику. Ту је вршена допуна муниције, бомбе, зоље, ко је шта хтео, ко је имао лошију пушку, могао је да узме нову, аутоматску и ту смо да ли три или четири камиона ушли у те камионе и

војска нас је одвезла до једног релеја или где пролази далековод, то је једно два километра пред скретање за Ловас. Ту је неко Камберија питао, «шта је ово», јер ми шака јада, нас седамдесет и који, «зар да ми идемо сами на то село». Он је рекао «то је све договорено, ви радите ваш посао, војска је с ове стране». Упалио је тај свој џип и отишао. Значи ми нисмо имали више ни могућности ни шансе да се вратимо назад.

Ја бих сада предложио суду да, судији, ја сам нацртао једну карту, пут кретања и те три улице да лакше пратите и Ви и господа адвокати, па ако желите, могу је дати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да ставимо на документ камеру ту карту, а Ви ћете појашњавати. Режија, да ли може документ камера да се укључи? Добро, ја мислим да се јасно види. Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, можете, сада сви видимо карту, а Ви можете да причате.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ово где пише III, II, I и доле ова коцкица, то је кућа из које је моја група кренула и изашла на ову улицу Прерадовићеву. Значи, то је Прерадовићева улица, једно двадесет метара и скренули смо десно. То је главна улица, звала се Иве Лоле Рибара. А овде на цести, пише «камион доведе», дотле нас је довезла војска. Даље ова два километра цестом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, то рекли сте пише «камион доведе», овде, на овом браон.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да, то је цеста, то је цеста, Товарник-Вуковар. Та два километра смо ишли пешке цестом и види се овамо где смо скренули десно кроз неке кукурузе да би дошли на ове означене положаје. Путем цестом том када смо ишли, бојали смо се заседа и увек су двојица или тројица ишли једно двеста, триста метара напред. Углавном када се дошло до самог овог скретања за Ловас, ту сам ја ишао напред, јер сам се бојао за људе да ту нема неко митраљеско гнездо или нешто, које је ипак било пре пар дана. Овамо путем када смо ишли кроз ове кукурузе, ту је дошло до губљења односно јединица се да, раздвојила, па смо предњи део сачекао, ми домаћи смо ишли мало и тражили, да би некако се сакупили, па смо се распоредили, ми домаћи на сваких десетак метара да се више не губе. Када смо око 7 сати заузели те наше почетне положаје, почело је гранатирање. Гранатирање је трајало једно пола сата, око пола сата, пало је између десет до петнаест граната, неке нису експлодирале, а војска колико је имала тачно циљеве, две, три гранате су пале нама иза леђа стотињак метара, значи, скоро да нас нису побили. По завршетку тог гранатирања, да ли с друге или треће групе односно друге и треће улице, чула се жестока пуцњава, што смо ми прва група схватили као да је време за акцију и ми смо изашли на улицу. На почетку те улице Иве Лоле Рибара, одавде гледајући с почетка, али из

центра, то је задњи број, односно прва кућа, то је моја кућа, кућа мојих родитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде што сте означили овај кружић?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, јесте, назначен кружић. Ту сам дозивао родитеље, међутим, кућа је била закључана. Следећа кућа је кућа од мог кума, трећа кућа је кућа од Србин Ђуре, овај од Рудић Ђуре, који је исто такође Србин, углавном тај део села ту је највише било српских кућа. Ту углавном отпора нисмо имали никаквог већ смо се руковали са тим нашим родитељима, нашим Србима и морам да нагласим, са комшијама Хрватима. У свакој тој српској кући, у ваком подруму било је пет, шест, десет, па у једној кући и тридесет Хрвата. Полако смо ишли улицом, ту морам рећи, овај, да сам видео велики страх код својих људи, полицајаца, ту сам их мало охрабривао, «не бојте се, нема ту никога, неће то бити ништа страшно, неће нико погинути, ако баш неко и пуца на вас, пуцајте и ви, ако неко буде рањен, зовите ове куће, отварајте, лупајте, тражите помоћ, зовите нас домаће» и кренули смо горе према центру. Ту са леве стране одмах, двеста, триста метара од моје куће је кућа од Милана Радојчића. Такође смо тамо свратили, поздравили се са његовим родитељима, прекопута Милана је кућа моје тетке. Исто смо дошли код ње, поздравили се са тетком и братом и кренули смо према центру. Успут смо дошли до куће од Боже Девчића, односно од родитеља од Милана Девчића, са њима смо се такође руковали, поздравили, исто неких Хрвата је било. Близу ту Миланове куће је сами центар. Ту на центру пуцано је по нама, гледајући са десне стране из воћњака, то је неких тристо, тристопедесет метара зрачне линије, ту смо ми на ватру ту одговорили, да би након пет, шест минута и то престало. Не знам, у овом свом излагању можда сам прескочио. У тој првој групи је био са мном Милан Радојчић и Мићо Девчић. Углавном било је све милиција, сем нека два, три знам да су били добровољци, мени непознати, јер нисам имао времена ни да их касније упознам. Доласком до тог центра села, ту смо ја и још двојица полицајаца, Ракић Жељко и још један тамо из Бановаца, не сећам му се моментално имена, ушли у Месну заједницу у штаб Збора народне гарде или како су га они звали, Кризног штаба. Ту смо затекли везу која је радила спискове имена људи, неких пет, шест водова. Те спискове смо мало прегледали и оставили, ја не знам стварно шта се десило с њима, да ли је неко то узео. Ја сам мислио да ћу ја вратити се касније и да ћу ја то узети. Ту је била у центру једна кафана, то је један старији човек, још старији од мог оца, али сам ја био изузетно добар са њим. Видео сам да су врата закључана, да није нико излазио. Лупао сам на врата и дозивао, иначе човек се зове Рес Стјепан. Он се одазвао, отворио врата, он и његова жена и била је нека још бака, Подворкиња смо је звали, радила је у школи као подворкиња, бака Манда. Ту смо се поздравили, чак нам је Ресова жена скувала кафу, изнела пиво, сок, попили смо, попричали.

Рекао сам то Ресу, не сме му се ништа десити, гарантујем за њега да је прави, поштен човек, што је он то и изнео на суду у Вуковару, али тамо ко прича у нашу корист, то није ни уведено у транскрипте, јер они немају тонско снимање. Током суђења у Вуковару моја супруга је присуствовала пар рочишта, како они кажу, рочишта, где су исто ти Хрвати из те улице Иве Лоле Рибара позивани по четврти пут уз наредбу да их полиција приведе. Нису хтели да нас блате, да лажу, да плъју, једноставно речено, људи су рекли истину и то није исто ушло у те транскрипте из суда из Вуковара и ти људи се више нигде не помињу, ни као сведоци да ће бити позивани овде, ни шта су рекли тамо. Углавном, ко је причао позитивно о нама, а имали су шта да причају, јер у улици Иве Лоле Рибара тај комшилук, никоме длака са главе није фалила. Центар сам прешао, ово прво с леве стране, то је школа, а до тога задруга, са леве и са десне стране. Између школе и задруге, ту је било једно дрво и када смо ми дошли до тога, ту је лежао Краљевић Јоса, иза дрвета на земљи је лежао, био је мртав и имао је пиштољ у руци. Још напред једно двадесет метара онда је ту та задруга. Прекопута те задруге станује Томислав Шелебај, чувени онај добошар што је касније добовао. Отишао сам код њега, њега нисам нашао, али сам му нашао мајку, жену и децу. Деца се била уплашила и једна девојчица је плакала. Ја сам је тешио, јер је она ишла са мојим сином у забавиште и ту је та жена рекла «то су наши Ловашчани, не треба се бојати» и ми смо тако њима говорили. Од њих одлазим до задруге сам био, ту је опет из тог воћњака пуцано по нама. Ту смо одговорили исто, такође једно десетак минута се 'пуцало, да би ти припадници Збора народне гарде из тог воћњака побегли, отишли, напустили, углавном више нису пуцали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је тај воћњак, да ли је овде уцртано?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уцртали тај воћњак?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нисам, није воћњак уцртан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наставите.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја се извињавам судија, да ли може да каже где се налази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да не би касније, хвала.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја се тада поново враћам кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тај воћњак, пошто га нисте уцртали, реците нам где је?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ево, мало ниже, ево овде. Ту је једна удолина, а тај воћњак се налази на брдашцу и то је исто надморска висина отприлике као овамо село и задруга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да констатујемо.

Констатује се да је у карти коју је оптужени Жељко Крњајић приложио суду, односно у нацртаној мапи, улица у месту Ловас и ширег окружења, накнадно уцртао вођњак о коме је причао током свог излагања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам тада отишао поново, вратио се назад поново до родитељске куће, значи поново на крај улице Иве Лоле Рибара, јер познавајући те људе и знајући колико имају оружја и колико их има, бојао сам се неког контра напада или контраудара, да нам не дођу иза леђа, па сам са двојицом исто милицајаца, отишао до родитеља и до тих пар кућа и саветовао их да се групишу у једну кућу, да метну прво сам рекао родитељу, тати, белу плахту на своју кућу и остали да метну на капију, да је то знак да је кућа прегледана и да нема никаквог отпора из те куће. Тада сам се поново враћао према центру и прва улица десно, са леве стране, прва улица десно када сам скренуо у ту улицу десно, значи са леве стране нема уопште кућа, то је улица једно четрдесет до педесет метара и право из те улице попречно иде једна улица, има једна кућа, ту живи један мој пријатељ, колега, Жељко Јапунца, који је такође из мешовитог брака. Он је био овде у суду, дао изјаву. Њега сам звао и изашли су он и супруга и деца. Рекао је, «има око тридесет Хрвата код њега у подруму». Рекао сам му нека изађу сви, да Жељко мора гарантовати да нико нема оружје и да нико неће пуцати. Он је гарантовао, а ја сам се са њима поздравио, рекао им да се поново врате у подрум и њима ништа није било, нити је ко тукао, малтретирао. Враћам се у центар, ту наилази покојни Воркапић Милорад и замољава ме да одем у ову Гајеву улицу где су му становали родитељи, да кажем његовој мајци да је рођени брат му Милан, звани «Шилго» рањен у Товарнику, да је добро, да је Милорад ту у селу, када се то све заврши, Милорад ће доћи да их посети, јер Милорад им није могао саопштити ту вест да му је брат рањен. Када сам дошао код њих, та жена нормално је плакала и убеђивао сам је да ће све бити у реду. Тада ме је она замолила, на чело њихових башта, има једна њихова фамилија, за које није то јутро ништа чула, да одем до њих. То је фамилија Илије Воркапића, који је ожењен за Хрватицу Даницу Воркапић. Ја сам отишао до њих, викао их, звао, одазвали су се, исто сам ушао у подрум, у подруму је био и Илија Воркапић и Даница и нека Јадранка Тепавац, пет, шест Хрватица из комшилука и Даницин тата, Ива Краљевић значи Хрват. Када сам кренуо кући, ох кући, назад у центар, Даница ме замолила, пошто је њезин тата дошао до ње, то јутро су требали брати грожђе, да им је мајка остала сама, да ли би хтео тату и њу одвести до мајке да види шта је. Рекао сам да хоћу и одвео сам их. Приликом одласка до Даницине мајке, то је кућа иза задруге, гледајући из, када се уђе у улицу Иве Лоле Рибара, значи

с леве стране, та механичка радиона, ту има једна трговина и прва кућа је од Данициних родитеља. Када смо пролазили поред задруге, Даница је приметила мајку у задружном дворишту и рекла, «ено ми мајка, ајмо је Жељко звати». Ушли смо унутра, капија је била отворена, бака Барица ја мислим да се зове, рекли смо јој, «ево ти деда и идете кући». Она је замолила за комшије Јагодић Драго и не знам како му се супруга зове, прве комшије њихове, да ли могу да и они пођу. Повели су и њих, отпратио сам их до куће и рекао «нека само буду у подруму, нека не излазе, нека метну белу крпу, плахту на капију да не улази нико други, да ће све бити у реду». У том моменту када сам се враћао, када су, када сам њих отпратио до њихове куће, доле између задруге и школе, креће један мени непознати, вероватно добровољац, палио је аутобус и хтео да напусти, да отера аутобус. Ту сам се са њим мало посвађао, оставио је аутобус, а у том моменту све мање и мање пуцањаве се чуло, односно већ је полако престајала. Након пар минута ту на центру стојим и наилази милиционер Ракић Жељко са задружним «Опел Омега», плаве боје, дозива ме, «има рањеног». Мислио сам да изоставим име рањеног, зато што се ради о лицу хрватске националности, па, вероватно ћути да он побије моју изјаву, али нема везе ја ћу рећи. Ради се о жени Видић или Воргић, та која је рањена од гранате. Ракић и још неко је њу утоварио на задње седиште тог ауто и Ракић је стао у центру и мене звао. Пошто је то отприлике било 14, 14,30 часова, а схватио сам да је акција и готова, јер се готово више није ни пуцало, ја сам сео са Ракић Жељком у тај задружни ауто и кренули смо путем Товарник-Шид. Доласком у Товарник, ја сам видео пред станицом милиције гужву, пуно народа. Ја сам ту изашао, рекао Ракићу да стане, а он је ту жену одвезао у војну болницу у Шид, предао је и она је завршила у Митровици, да би након три, четири дана и ја соба до ње дошао. Када сам дошао пред станицу, то су углавном били родитељи, супруге од бораца из ТО који су се занимали како су им мужеви, браћа, сестре, да ли су изгинули. Ја сам им рекао, да је све у реду, да има један мртав добровољац, само један погинуо од домаћих и то сам сматрао домаће Товарничане, да су сви у реду и да ће сада ускоро почети полако повлачење. Тада улазим у станицу и дежурни милиционер каже, неко ме је тражио из команде. Ја тада одлазим у команду, неки капетан, тражио је патролу милиције да отпрати део јединице неке војне и наоружање у Ловасу. А то се све види из дневне заповести, извештај дежурног станице милиције Товарник за дан 10.10.1991. године од 14 до 22 сата. Патрола је отишла, отпратила ту војску, не знам ни коју, ни колико, ни шта, ја сам продужио у Шид, у наш штаб, односно Министарство за Славонију, Барању и Западни Срем. Тамо сам информисао министра Бору Богуновића и начелника Граховца шта се десило, како је то све прошло и шта даље. Ту нас већ, да, када сам отишао у Шид, тамо сам потражио тог Ракића, јер њему је ауто не покидао се, већ је ауто био неисправан, мешао је воду и уље и

што се каже, закувао је. Ауто је остао, то знаду и касније ови руководиоци задруге који су ишли по тај ауто и поправљали га. Тада сам се нашао са Ракићем и то са министром, пошто је то јесен, већ нас је ухватила ноћ. Враћамо се у Товарник, одлазимо у станицу милиције и дежурном сам рекао, «ако ко буде требао, спавамо преко, кућа прекопута је кућа моје рођене сестре». Отишли смо, спавали, били смо преморени, мало дуже смо стварно спавали, ујутру око 9 сати су нас пробудили, не знајући шта се дешава у Ловасу око тог, да ли је војска стигла, колико је стигло, шта се ради, одлучио сам да идем поново у штаб у Шид код Боре Богуновића да видим, шта ћемо са делом милиције који је изразио жељу да остане у Ловасу и том приликом Боро Богуновић је рекао да ће он видети данас-сутра да се људство попуни, а том приликом је искуцао сталну пропусницу за командира станице милиције Товарник, Крњајић Жељка, за подручје читаво Славоније, Барање и Западног Срема, има печат од штаба, датум 11.10.1991. године.

Тада се враћамо у Товарник, то је било негде већ око 11, 15 часова. У Товарнику у станици чека ме пуковник Петковић који ми каже и наређује да је чуо да у Ловасу има пуно ухапшених, да ја одем по једног хрватског гардисту и једног хрватског полицајца, да их доведем, да их ни случајно не малтретирам, они су потребни за испитивање, да даду неке информације и за потребе ТВ. Ја и Ракић Жељко одлазимо у Ловас, нормално, у полицијским униформама, полицијским аутом улазимо у задружно двориште, узимамо ту двојицу – Рендулић Ивицу, полицајца и Краљевић Златка, припадника Збора народне гарде. Њих одводимо у Шид, у војну команду, тамо их предајемо. Пред нама су их питали да ли су имали примедбе, да ли смо их тукли, малтретирали, не, нисмо. Њих тамо предајемо, враћамо се назад за Товарник. На пункту Товарник-Шид, шидска полиција ме обавештава да ме тражи супруга која је дошла из Пазове и није знала да је акција Ловас већ одрађена. Враћамо се назад ја и Ракић у центар Шида пред полицијску станицу, тамо налазим супругу, јер су јој они рекли да Жељко ту често пролази до станице милиције, до штаба. Ја и она одлазимо на ручак, мало шетамо, причамо, нисмо се дога дуго видели и при повратку око 19 часова, ту се затекао и мој шогор Саво, шурјак и нас четворо седамо испред станице милиције у Шиду, одлазимо у Товарник. Паркирам кола прекопута станице милиције и излазимо ван, у том моменту зачула се нека паљба, жена је вриштала, легли смо у канал, ја сам, чини ми се, пар метака одговорио, нисам знао шта је било, док након минут-два почела ме нога болети и трнути. Онда сам тек схватио да сам рањен. Помогао ми је Ракић, руку преко рамена да одем у станицу. У станици нисам одмах хтео да идем у болницу, рекох, то ће проћи и тада потписујем дневни извештај за 11.10. и долази војни пицгауер, одвози ме у Шид. У Шиду ми нису могли помоћи, каже, потребна је операција. Одвозе ме у Сремску Митровицу. У Сремској Митровици фалило је

неких лекова, дан-два чекао се неки доктор. Да ли други или трећи дан, дошла ми је мајка у посету и отишла је и тој жени која је рањена од гранате у Ловасу, коју смо ми довели, отишла је и њој у посету. Ова је замолила неки чешаљ да јој донесе, мислим ово причам само да се та жена сети тих детаља, јер она је позвана као сведок Тужилаштва. Ја сам стао исто на врата и рекао, «ето видиш, доведе тебе и за два, три дана оста и ја».

То вече, значи након два, три дана, дошао је доктор и рекао да он мене неће оперисати, да је рана озбиљна, да треба мени ногу одсећи. Ја сам рекао да то не долази у обзир и сада стварно не знам, да ли сам ја поручио или је игром случаја случајно наишла супруга од Љубана Деветака, Марица, која ме је метнула у свој приватни ауто и одвезла на ВМА и ту ноћ сам одмах оперисан. На ВМА остајем петнаестак до двадесет дана, одмах одлазим у Сланкамен, углавном лечење завршавам да ли крајем I месеца или почетком II месеца 1992. године. Када сам се вратио с лечења, поново сам радио до 1996. године у полицији. Нисам више био командир, јер су у међувремену дошли људи из Србије и тако. Значи, у Ловасу 10.10. био сам шест сати, док су била борбена дејства, тврдим да нисам никога убио, заклао, опљачкао, запалио, силовао. Многи су Хрвати изјавили да ме нису ни видели, ни шамар им нисам ударио и то ми је сада мало нејасно за тих шест сати, где ме је тужилац ставио у цивилну војну власт. Значи, тих шест сати су била борбена дејства, власт нисам био у Ловасу никаква, да нисам рањен, вероватно бих био. Мислим да би то било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Крњајићу, имате испред себе оптужницу или ако немате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте, требаће нам скица, нека стоји ту. Ви сте видели, до сада сте и читали, шта Вам тужилац ставља на терет. Да ли можете да се изјасните, у вези ових неких кључних навода из тачке I оптужнице, што Вам Тужилаштво ставља на терет, да сте Ви ишли у напад на Ловас и ако сте знали да тамо нема хрватских оружаних снага.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: По тој тачки, овако бих се изјаснио: нама је презентовано од стране војске да тамо постоје одређене војне снаге, значи чета, чак и нека ојачана чета. Био сам убеђен и сада сам убеђен да је то тачно, јер 06.-ог, 07.-ог и 08.-ог, војска је нон-стоп извиђала, ишли су полицајци исто у извиђање, сваки пут је из села пуцано на војску. Ја сам тамо живео, рекао сам до 1991. године. Ловас је наоружан половином 1990. године, 1990. године су организовали као неке страже за жито и то је уствари било стварање паравојних формација. Нема куће, не да није имала оружје, већ два оружја су имали. Имам то из новина, лично сам видео, верујем своме оцу, својој мајци, а на крају крајева, верујем да ћете позвати све Србе домаће, па нека сви кажу. А то је тачно тај дан да нисмо никога видели у некој

униформи. Рекао сам Вам, полицајац тај и тај, он је скинуо униформу, био је у цивилу, значи да ли он више није полицајац, ако је скинуо униформу. Стипо Долачки, мој школски колега, припадник МУП-а, сахрањен у Осијеку значи полицајац, није тачно да није било хрватске војске. Ја сам до неки дан имао тридесет и пет, шест слика од њихових споменика, на којем свако пише, «хрватски војник, часник, часник, намјесник хрватске војске, хрватски бранитељ». Пошто је мени ово нестручњак радио, многе су слике уништене, ево ја имам два, три, четири, пет, шест слика где пише «хрватски бранитељ, хрватски војник, хрватски војник, наредник хрватске војске, часник, намјесник хрватске војске» и овај централни споменик на коме пише «подиже се у част 68 хрватских бранитеља и цивила». Ја не знам, пошто се ја први пут сусрећем са овим, тужилац је био у Ловасу, сликали су тамо те зграде и то. Ја сам тужиоца и замолио, нека тражи, нека оде на гробље, гробље је јавно, можете сада да наредите тој Служби за откривање ратних злочина, нека неко оде, тражите од хрватских власти, нека вам сниме и то гробље. Видећете 50 и више посто су хрватски војници, супруге им и даље примају пензију, многи млади људи, млађи и по пет година од мене су у пензији, јер су били хрватски војници. Значи, са киме је то та војска уопште преговарала и ко је то уопште пуцао на нас, ако није било хрватске војске, а одговорно тврдим, неки дан је био код мене хрватски официр који је био са њима тих дана и каже, преко сто нас је било наоружано, само што сте нас преварили, дошли сте нам иза леђа, ми смо вас чекали из правца Товарника. И све што даље ово читам, и мислим, слушајам, видим да смо и ми изгледа били нека жртвена јањад, да смо ми били исто гурнути да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, када сте рекли војска нам је презентовала да има тамо те хрватске војске. Да ли можете да персонализујете, ко је то презентовао, где и када?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам рекао да смо ми свако вече ишли на та реферисања, углавном, сва реферисања тих задњих дана, рецимо од 05.-ог до 10.-ог пуковник Камбери, а пре тога пуковник Цветковић, значи они су износили, чак су дотерали пред ту команду један војни тенк, који је ту 06.-ог, 07.-ог, када се та група Ловашчана пробијала, каже, чудили се какво је то оружје, када је пушчано зрно пробило војну куполу, ову куполу од тенка и убило војника унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је тај пуковник.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И само бих још то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Приликом досељавања ових западних Славонаца, ми смо налазили годину, две униформе на таванима, у бунару, закопане у пољима и оружје и униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам тај пуковник Камбери рекао колико има тих оружаних, хрватских оружаних снага, које су јачине, где су стациониране?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Пуковник Камбери је рекао «има једна честа са стране», значи из неких других делова Хрватске, плус домаћи. А они баратају информацијом да је домаћих завршило ту обуку за гардисте на тој, што они кажу, пустари, што уопште није тачно, та Вам је пустара једно место за обуку, какво вероватно у Србији нема, лепше од било које касарне у Србији. Значи све су имали на тој, што они кажу, пустари, ту су се одржавале радна акција, омладинска радна акција, ту су спавали ти припадници омладинске радне акције. Прва зграда у коју је уведено соларно грејање, значи вода и струја, терени, теретане, спаваоне, значи, није уопште реч о пустари, већ о једном објекту за обуку гарде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је то ово што сте на Вашем цртежу означили «ора»?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај простор где кажете да?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, то је према Вуковару, само што има цеста до те оре, а ово је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, рекли сте да Вам је рекао да има једна чета неких са стране и још домаћих.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико тих домаћих припадника хрватских оружаних снага?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Камбери је располагао са неком цифром од 100 до 150, јер су они,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то укупно?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, само домаћих око 150. Наводно да су они имали своју, што се каже, кртицу из Ловаса која је обавештавала, да ли је то било неко војно лице или то није нам хтео до краја да открије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када долазите у Ловас, да ли Ви затичете хрватске оружане снаге у том бројном саставу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, баш из тог разлога што је Камбери рекао да се ова двојица морају пустити. Да ли су они обавестили или ту војску или те гардисте, да се повуку. Углавном, ми нисмо могли видети лица људи који пуцају на нас. Да смо видели у лице, неко не би био жив. То је све пуцано са обода, претежно са обода села, из тих воћњака, кукуруза, шумарака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви у Вашем кретању пролазите, како сада видим овде на Вашем цртежу, поред те оре, да ли затичете ту неке?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, не, то је госпођо судија, једно километар, километар и по удаљена та ора од овог нашег пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли затичете било где неке хрватске оружане снаге, тада приликом уласка?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, приликом уласка, не. Кажем Вам, овај њихов официр ми је објаснио овде где је црквица и где је гробље, да су

нас ту чекали, а и видело се из изјава Хрвата из Ловаса, само што истражни судија то није хтео да шири, јер сте имали какве пунктове, јесмо, јесте имали оружје, јесмо. На крају ће испасти да су они имали мале дрвене пушкице, а зна се да су имали и било је међу њима и рањавања и били су наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, даље је исто по мени кључни део оптужнице који се Вама ставља на терет, да сте Ви били неки, да сте командовали припадницима ТО Товарник и милиције?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ја сам још на почетку, а приликом формирања станице милиције Товарник, такође је формиран и ТО Товарник. Ја са ТО Товарником нити сам када био члан, нити командант, као што нисам био ни градоначелник Београда, тако нисам био ни командант ТО Товарника, ни члан. Значи од првог дана, од 02. или 03. маја до 1996. године, крајем ја сам припадник милиције Крајине. ТО је имао свог команданта који се звао Ергић Миле, звани «Страјо» и то је истражни судија пар пута нашао у предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на почетку Вашег исказа спомињали сте Ваше кретање. Да ли сте Ви учествовали у Борову Селу, у Товарнику приликом борби у тим местима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству и коме сте припадали тада, да ли сте припадали милицији, територијалној одбрани?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Искључиво милицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у Борову Селу и у Товарнику?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су биле борбе за Товарник, да ли сте тада учествовали као припадник милиције?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте. У Борову Селу су биле борбе свакодневне, али баш свакодневне. Довољно да Вам кажем да преко сто људи, жена, деце, је побито у Борову Селу од стране хрватског МУП-а, војске или не знам чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, када сте Ви то именовани за командира милиције Товарник, да ли је то било пре оних борби за Товарник, или после и да ли је ту био неки писмени документ или једноставно Вам је Богуновић рекао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: За командира Товарника сам именован 25.09., значи три, четири дана после ослобађања Товарника. Има негде писмена наредба која је остала у станици милиције и ја то како сам рањен, то је остало тамо, нисам затекао да ли има у том штабу у Славонији, Барањи и Западном Срему, у Шиду, вероватно да има, па ја мислим да за сведока позвати министра Бору Богуновића да он каже шта зна о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је том приликом и овај Милорад Воркапић именован за Вашег заменика или?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, том приликом и Милорад Воркапић је именован за мога заменика. Објављено је, знам, у «Експрес Политици» од 26.09., на насловној страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тих дана, пре одласка у Ловас, у напад на Ловас или Ви како год то називате, ослобађање Ловаса, шта се конкретно дешава, Ви кажете одлазите на те некакве састанке, да ли Ви у тих дана контактирате са било којим лицем из војног врха, мислим из Друге пролетерске ове гардијске моторизоване бригаде, сем Камберија? Да ли сте, рецимо, дошли у контакт са командантом те бригаде?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ја искључиво са Камберијем и то више је он долазио код нас у станицу и неки капетан, да ли је Савковић, Салковић, углавном, прекопута од касарне у Ваљеву има ресторан, па ме позвао када год будем пролазио да тамо наиђем, значи да ли Радован или тако, Савковић, Салковић, искључиво са њима двојицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте све то дешава у Товарнику, где тачно локацијски, кажете команда нека, где се то налази?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, према Шиду, команда је била лево, ја не знам како се улица зове, команда је била смештена у једну приватну кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На путу према Шиду?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, али лево. Једно време је чак било и две команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на те састанке пре одласка у борбе за Ловас, сем Вас, Камберија, ко је још присутан из војног врха или рецимо од ових учесника, касније људи који су били и учествовали у тим борбама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, углавном, са мном је ишао Воркапић Милорад и Јоргић Љубо, на питање увек зашто ми, јер ми сами, не, каже, он је обавио, посебно је обављао разговоре са тим добровољцима, они су имали свог команданта. Ја никада нисам био присутан ниједном састанку да је био неки добровољац или командант ТО; он је то засебно одржавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а са ове друге стране, кажете, вас тројица сте ту, за овог Јоригћ Љубу рекосте да је био чувар неког затвора, негде?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, тако се он представљао да је чувар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, ког затвора?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У ЦЗ-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ЦЗ-у?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту, какво је својство имао тај Јоригћ Љуба?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Шеф затвора у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шеф затвора у Товарнику?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Са ове друге стране, са војне стране, сем Камберија, ко је још присуствовао, да ли та лица знате именом и презименом?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, не знам, ја се сећам само неког, да ли је био капетан или мајор, био је Македонац, по гласу бих рекао да је Македонац. Стварно име не знам, не знам, а што се тиче команданта, пуковника Лончара, нисам ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Вама је главни за те преговоре био Камбери?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Искључиво Камбери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је Вама он рекао, мислим на Камберија, ко ће да руководи целом том операцијом напада на Ловас, ко ће да буде командант свим снагама које ће у томе да учествују? Ви сте помињали снаге ТО Товарник?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиције, којима сте Ви припадали и добровољце. Да ли он Вама ту каже ко ће да буде главни ту, значи ко ће да буде командант целе те акције, операције, како већ да назовемо то што се дешавало?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Он када је дошао у станицу милиције Товарник, са њим је био и тај Тито. Тито је у пар наврата виђен у униформи капетана прве класе, имао је сам свој пицгауер и он је повремено по пет, шест пута долазио у станицу. Углавном, мени је министар Боро Богуновић рекао, ти водиш своје људе, пази на њих, за друго те не занима, друго је договорено на вишем нивоу, највероватније командант, официр под именом Тито. А када смо изашли из тих камиона, као што сам рекао, када је неко питао Камберија, откуд само ми, шта, шака јада, куд ћемо ми, ви се не секирајте, ми смо ту, ми ћемо ићи овим правцем и ту је одмах контактирао са тим Титом из Зенице, што смо ми схватили да је он командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја могу да разумем када кажете, највероватније Тито, да Вам то није речено на тим састанцима ко је командант целе акције?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, Камбери није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тих дана када се то све дешава, рекли сте једног момента да сте видели Мирка Јовића и да сте видели Љубана Деветак у тој ситуацији и неке добровољце. Да ли је тих дана пре одласка у напад на Ловас, на било који начин Љубан Деветак био укључен у ове разговоре, преговоре, договоре, везано за напад на Ловас?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, можда једно два, три дана, значи тамо 03.-ег, 04.-ог. Љубан Деветак је био у Товарнику са својом супругом, мојом супругом и онда су му деца била мала, са децом, Значи, он је дошао искључиво да се распита за своју родбину, тада ништа није

испитивао, ни распитивао се око тог напада, јер се није до тада ни знало када ће бити тај напад и шта ће бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Љубан Деветак ишао на неке разговоре или био присутан тим састанцима за које причате да су се одвијали везано за напад на Ловас, да ли је био присутан или да ли Ви имате сазнања да је са неким контактирао везано за напад на Ловас?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, рекао сам да сам видео Љубана Деветака 07.-ог, знам сигурно да је то 07.10., када је дошао са тим добровољцима. Од тада сигурно месец, месец и по, ја Љубана Деветака нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да није учествовао у овоме што Вас ја питам, тим састанцима, договорима, преговорима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, колико ја знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, када долазите, кажете, према Ловасу доводе вас војна возила, да ли тог Камберија, једног момента сам разумела као да је он то ишао са Вама или сам Вас погрешно разумела?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, ми смо са те бензинске пумпе отишли камионима, а Камбери је са неким ландрровером, џипом неким дошао за нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када вас развозе тим камионима до релеја тог?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да, до релеја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он то тада ишао са Вама или накнадно нешто дошао ту? Нисам баш то најбоље разумела.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, када смо изашли из камиона, он је већ тамо био на тој докле ће нас ови довести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је на том, да кажем, одредишту?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте. И ту ме је и сачекао када сам излазио из Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, када сте били тамо у Товарнику, да ли је било неког окупљања свих тих учесника, да је ту неко пре напада, значи, да је ту неко држао говор, да је нешто причао, да је читао неку наредбу за одлазак у напад, да ли је била таква нека ситуација?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Колико ја знам, није. Једино то 08.-ог што је изашао пуковник Цветковић и љутито, то Вам морам рећи, љутито, «разлаз, нема, акција се одлаже, разлаз».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао он тада, зашто се одлаже та акција?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, није, не, не, «одлаже се до даљњег, разлаз».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми тих дана пре одласка у тај напад, да ли сте Ви са тим добровољцима контактирали, договарали,

разговарали у вези тога, на који начин ће то да се одвија тај напад, сви ви, значи, ви сви учесници тог напада, да ли било где разговарате на који начин, шта ћете да радите, како?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Што се тиче добровољаца, они су били смештени у центру, лево у једну кућу. Значи, никада, одговорно тврдим, никада нисам ногом тамо крочио, нити сам са њима када шта договарао, ни био на реферисањима, састанцима, договору, нити било кога познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је неко од тих добровољаца био прикључен Вашој групи, оној значи првој групи коју сте овде означили да је ишла овом улицом Лоле Рибара и у продужетку улица Краља Томислава, да ли је био прикључен неко од њих Вашој групи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Када смо изашли у улицу Иве Лоле Рибара у једном моменту видео сам два, три мени непозната човека, добровољца, војника. Да ли су они самовољно пришли, да ли су се осећали сигурније, не знам из којег разлога, само два, три је било у нашој групи. Не знам, не знам како се зову, да сам остао још дан, два, вероватно би их упознао, за тих пар сати ја нисам стигао да се са њима уопште упознам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, то распоређивање тих група, ко је то извршио и где?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То је вршио пуковник Камбери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још у Товарнику или?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У Товарнику, у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он тачно одредио тада у Товарнику, прва група води Жељко Крњајић, друга група води тај и тај, трећа, да ли је такав распоредио он направио?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, тако, он је направио такав распоред и нацртао је карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Вас је одредио за, да кажем, предводника ове прве групе?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Прве групе, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ову другу групу, како сте рекли да је рекао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: За другу групу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова која је ишла Гајевом улицом и да ли је овде у продужетку овог Вашег цртежа, Ви нисте назначили, да ли је то улица Владимира Назора у продужетку Гајеве улице или не знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Стварно не знам имена, ово што сам знао, Томисављева, Иве Лоле Рибара, Гајева, знам да има улица Владимира Назора, али не знам стварно која је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оно што не знате, не знате. За ту другу групу, шта је рекао, чија је то, ко води ту другу групу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Другу групу припаднике ТО Товарник води командант ТО Товарник Ергић Миле, звани «Страјо» и Јоргић Љубо, шеф затвора у Товарнику, која се састојала такође од неких

добровољаца, а са њима је био тај Тито и они су били дупло, дупло више их је било него нас, нас је рецимо било седамнаест, осамнаест до двадесет, а њих је било око четрдесет и они су ове две, три мале попречне улице, улазили у те попречне улице, то су улице од две, три куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, спомињете три лица, Ергић Миле, Јоргић Љубо и Тито, ко је одређен конкретно да буде као што сте Ви за прву групу, предводник, ко је одређен тачно за ту другу групу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, та друга група имала је и подгрупу, ојачани су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ко је задужен за целу групу, да кажем?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ергић Миле и Љубо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, њих двојица?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, зато што су то две групе које праве ту другу групу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за ову трећу групу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Неки од добровољаца, онда нисам знао, а сада из изјава могу рећи, Ступар, а нисам тада знао, човека не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом ових борби, да кажем, напада и свега тога, да ли и ове попречне улице, да ли Ви имате сазнања, ко је ишао тим улицама? Мало пре сте поменули и да ли су из Ваше групе учесници ишли тим улицама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, из моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било појединачно или да је цела група зашла у улице?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, из моје групе нико није ишао у те мале улицице, зато што је нас било мало и што смо се држали групно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је укупно било вас у тој првој групи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не више од двадесет, не мање од седамнаест, ето од седамнаест, осамнаест, деветнаест. Знам да је било петнаест полицајаца и сада та два, три, да ли су они прешли из неке групе код мене, да ли су некога познали или, не знам, нисам имао времена да се са њима уопште упознам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви можете сигурно да тврдите да неки од чланова Ваше групе није зашао и отишао у неку другу улицу или дозвољавате такву могућност да је то могло или можете да тврдите сигурно, нико из моје групе ван улице Лоле Рибара и улице Краља Томислава, није нигде даље ишао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: За ових петнаест полицајаца, могу сигурно да тврдим да није нико даље ишао, макар до тих три сата и до те задруге, докле сам ја ишао са њима, значи после три, не могу да тврдим за никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је у тој Вашој групи био Зоран Обреновић, звани «Аждаја», за кога смо, ето, из списка сазнали да је

један од добровољаца погинуо, да ли имате сазнања да је он био у тој
Вашој групи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Један од добровољаца је био.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Извињавам се, могу ли да изађем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: На минута да изађем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неки проблем, можемо да направимо и
паузу ако је проблем? Ништа, направимо паузу. Да ли Вам нешто
није добро, нисам Вас разумела.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја бих на тренутак, само мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је потребно да правимо неку дужу
паузу или?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Немојте судија, ја се извињавам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, ја сам рекла и за остале важи, исто и
Ви, господине Крњајићу, ова питања су заморна, дуго трају. Оног
момента када осетите да хоћете паузу, Ви онда реците, да ли може
пауза.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

**Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 25 минута и
биће настављен у 12 часова.**

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја се извињавам, само да Вам дам
објашњење. Мучи ме кисалина, мука ми је нека била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема проблема.

Суд донос

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 5 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, стали смо господине Крњајићу код овог
питања, везано за добровољце који су били ту у тој Вашој групи и

улице, па сам Вас ја питала за неког Зорана Обреновића – «Аждају» да ли га знате и да ли је био у тој Вашој групи. Ставите онај цртеж на документ камеру. Режија, укључите мониторе.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам рекао да у мојој групи су била нека два, три добровољца, али ја нисам имао времена ни да их упознам, нити им знам имена. Дозвољавам да је то био тај «Аждаја», али човека не знам, нисмо се упознали, јер ја сам се вратио у село 1992. године, не знам човека, али су била тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, реците ми, ту другу двојицу, да ли знате, ко је од тих добровољаца или не?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, нека два, три добровољца, да ли некога од њих знате именом, презименом или да га опишете како је изгледао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Из те моје групе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не. Не, онда сам их видео и никада више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у тој Вашој улици, шта се дешава, на који начин се одвија тај напад, да ли је ту било неких паљења кућа, бацања бомби, насумичног пуцања, извођења и заробљавања људи из кућа, из подрума, да ли су се такве ствари дешавале током напада, односно током трајања те операције?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У мојој улици бацања бомби сигурно није било. Пошто рекао сам тај први део претежно, претежно српским становништвом, је насељен и били су по тим подрумима мешани, значи и Срби и Хрвати, значи ту није било никаквог заробљавања, пуцања је било од стране нас, војници, полицајци, како да кажем, су се уплашили, неки су пуцали у зрак, да би стварали неку слику да нас је било ко зна колико. А што се тиче паљевина, једна једина кућа у том правцу је запаљена, то је кућа на пола улице првог дела Иве Лоле Рибара, кућа од полицајца Бакете Илије, али не верујем да је ико запалио од домаћих из разлога што се та кућа наслања кровом на другу српску кућу од Тепавац Обрада, значи, не знам како је дошло до паљевине, можда је човек МУП-овац када се повлачио запалио сам, јер поуздано знам да кућу није исплатио, а купио је од једног Србина из Новог Сада, проблем су били неки папири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је у тој Вашој улици, односно улици којом сте се Ви кретали, кажете ту и живели чланови Ваше породице на почетку, да ли се у тој улици Вашој налази кућа Ивана Оструна, или знате ли за неку породицу Острун у тој улици?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам. Иван Осгун налази се, ову кућу што сам описао да је горела, још једно три куће према центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та његова кућа запаљена током тих операција?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, колико ја знам, није сигурно запаљена и у ту његову кућу прве избеглице су се населиле и живеле, кућа није запаљена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, везано за тог човека Ивана Оструна и уопште за ту кућу, да ли сте Ви видели тог човека тога дана и да ли сте долазили до његове куће?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не. Ивана Оструна ја тај дан нисам видео, а до његове куће морао сам проћи да би отишао до центра. Иначе, Иван Острун је имао сина припадника МУП-а Републике Хрватске. У то двориште нисам улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за овог другог човека за кога сте споменули да сте му видели тело поред неког дрвета и пиштољ сте рекли.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосипа Краљевића, да ли сте долазили до његове куће и да ли је његова кућа запаљена?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, Јосип Краљевић станује иза задруге, прекопута католичке цркве, а ја сам објаснио само до задруга сам дошао, а да ли му је кућа запаљена, стварно не знам, доле нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да се нисте кретали улицом Краља Томислава до краја, него само до задруге?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, само до задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, с обзиром да Вам тужилац овде у оптужници ставља на терет да је у току тог напада и тих дешавања, да је било да су цивили убијани у кућама, подрумима, да су извођени из кућа, убијани на улици, па ми реците, да ли је било таквих ситуација?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: За мој рејон, мој правац кретања, улица Иве Лоле Рибара, нико није добио батина, а не да је убијен или овај тучен, мучен или, значи у правцу мога дејства, тога није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видели сте у оптужници тужилац Вам ставља на терет и да сте Ви мештани, значи означио је Вас, Жељка Крњајића, Милан Девчић, Милан Радојчић, па и други мештани неки неидентификовани, да сте усмеравали кретање тих мањих група ове целокупне оружане групације? Да ли се то тако нешто дешавало?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, ми смо улазили углавном у сваку кућу, значи, да ли баш у двориште или на капију, углавном газду смо звали. Значи, ништа посебно, ако смо били у свакој кући, онда како сам могао усмеравати на поједине. Били смо и у српским и у хрватским кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте можда разумели моје питање, да ли сте усмеравали кретање неких других мањих групација из ових других група?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неких људи који нису мештани Ловаса, па су ту дошли не знајући куда ће људе по Ловасу, да ли сте Ви то радили или сте?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, одговорно тврдим, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, с обзиром да кажете тај артиљеријски напад је био пре Вашег уласка у село, односно уласка у насеље. Да ли сте Ви видели после артиљеријског напада да ли је неко страдао у нападу или сте евентуално чули да је неко страдао од артиљеријског напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не. Тај дан никога нисам видео, чуо сам касније и чак сам ту жену која је рањена путем, када смо је возили, да је настрадала од гранате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте помињали нека Воргић, да ли је тако, неку жену?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Или Видић или Воргић, то је једна једина жена која је рањена од гранате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте чули да је неко погинуо, нешто сте у истрази помињали да сте чули за неко лице да је погинуло од артиљеријског напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, чуо сам касније, да ли сутрадан или чак можда у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога сте то чули да је погинуо од артиљеријског напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, један човек, ја мислим Латас Мирко или Божо, не знам му име. За њега се причало да је погинуо од гранате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели у селу евентуално резултате тог артиљеријског напада да је нешто оштећено, нешто срушено, запаљено?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, у овом мом правцу кретања том улицом, ту колико ја знам, ниједна граната није пала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли се приликом тог Вашег кретања кроз улицу којом сте се кретали, дешавало да су неки људи заробљавани тада и негде одведени, затворени или тако нешто?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, колико ја знам из моје улице нико није заробљен и одвођен. Људи су једноставно излазили на улицу и ишли заједно са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, с обзиром да сте у истрази први пут када сте саслушани у присуству радника полиције а и у присуству браниоца који записник иначе може да се користи као доказ у поступку, рекли да је неких петнаест хрватских војника погинуло у нападу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да. Ја сам то чуо да ли то вече или сутрадан када сам се вратио у село, чуо сам између десет и петнаест мештана хрватских војника да је погинуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте то чули, да ли су то били припадници зенги, милиције, да ли су били у цивилу или су били у униформама, о чему се то ради, на који начин су погинули?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: На који начин су погинули, не знам, јер 80, 90% погинулих је из те друге улице, где ја нисам био. Ја сам само чуо тај број десет до петнаест хрватских војника да је погинуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то? Да ли сте чули, да ли су ти људи били нешто наоружани, да ли су биле неке борбе са њима, да су тако изгинули или се ради о неким цивилима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам. Околности под којима су они погинули, стварно не знам. Да сам остао можда још који дан у селу, можда бих чуо, овако, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, од кога сте то чули?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, од мог заменика Милорада Воркапића који ме је први посетио у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај покојни Милорад Воркапић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том Вашем кретању, да ли сте Ви пуцали у правцу тих кућа, према двориштима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, људи су неки били јако уплашени. Ја сам им рекао да би разбили трему и да би себи обезбедили неку сигурност, да слободно пуцају мало у зрак да се привикну на пуцњаву и никоме нисам наредио да пуца по туђим кућама и мислим да нису ни пуцали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте у истрази да се сећате «Аждаје» и Косте и да су они убили три Хрватице. Да ли можете то да појасните?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Овако, то је било крајем 1993. године ја мислим, убијене су три Хрватице, мама и кћерка, не могу сада да се сетим стварно презимена и још једна жена доле у Долу. Начелник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате то даље да појашњавате, јер ја сам мислила, у истрази није конкретизовано, мислила сам везано за овај период који је везан за оптужницу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, то је касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте помињали у истрази да никакав писмени документ нисте добили да сте командир полиције Товарник. Да ли је то тачно?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, чујте, сваки дан када је министар долазио или када сам ја одлазио тамо, сачекај да се напише то решење, да ли је написано или није, ја верујем да је написано, јер, кажем, било је и на телевизији и у «Експрес политици» на насловној страни, коју ја могу донети сутра да се види, где пише да је министар полиције и Влада САО Крајине именовала мене за командира милиције, а Милорада за заменика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде је дао одбрану оптужени Милан Девчић, па је помињао да сте на почетку Ви били командир станице полиције Ловас. Да ли је то тачно?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не. Ја не знам, станица полиције у Ловасу када је формирана, вероватно није 10.-ог до подне, не, сигурно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, спомињали сте то и данас на претресу, а нешто сте и у истрази поменули, да је до овог напада на Ловас дошло тако што је био споразум ЈНА и штаб САО Славоније, Барање и Западног Срема. Каква су то Ваша сазнања да је то по њиховом споразуму дошло до тог напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, сазнања су ми та, што ми је министар Боро Богуновић то када је рекао, «ићи ће се на Ловас, водићеш своју милицију, а за ово друго, то је договорено на вишем нивоу». Значи, нека команда да ли у Товарнику, да ли негде даље или у Шиду или још даље, са неким је то договарала. Вероватно је то договорено негде даље, не може Ловас као јединка остати на том подручју, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви помињете овог Камберија. Ко ме он припада формацијски? Кажете испред војске Камбери, коме он припада, да ли то знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја мислим да је Камбери припадао баш тој Другој гардијској бригади, да је он био, војници су га у пролазу оловљавали са «начелниче». Значи, имао је, високо је био рангиран у тој бригади и са високим чином, чином, нисам сигуран, да ли потпуковника или пуковника, али, ето, пуковника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он Вама на тим састанцима који су се, кажете пре самог напада, нешто објашњавао ту стратегију напада, имајући у виду да улазите у насељено место где се налази и цивилно становништво, да ли Вам је у том правцу давао нека објашњења, на који начин то да се одвија, да, евентуално, буде мање жртава или да их не буде уопште?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, ништа посебно. Рекао је да је рат, ко пуца одговори, за цивиле није имао потребе да говори, то се ваљда зна да се не пуца у цивиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте ту неку пуцњаву која се дешава, кажете и у Вашој улици. Да ли Ви видите те људе који пуцају на Вас?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У овом првом делу улица Иве Лоле Рибара, не. Не видим никога ко би пуцао на нас, односно није ни пуцао на нас у тој улици Иве Лоле Рибара, али ту негде до отприлике до Девчићеве куће, значи, у првом делу, први део према центру, ту се већ мало пуцало, а ових значи 70% доле, не, није нико пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И ти су људи били сви код куће и изашли су ван са нашим рођацима, родитељима и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, да ли сте их видели?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, у овом делу не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште у било ком делу, да ли сте видели неке људе који пуцају на Вас и ако можете да кажете, који су то људи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, ја да бих некога видео, то значи морао бих га видети са раздаљине од петнаест, двадесет метара. Да сам га видео, сигурно не бих овде сада стајао. Ја само могу да закључим из које је куће пуцано и знам ко тамо живи, да ли је ловац, да ли је припадник ЗНГ; па из тога могу само да закључим ко би отприлике могао пуцати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте описивали ово за овог Јосипа Краљевића, кажете Ви сте ту дошли, видели лежи, да ли сте Ви накнадно чули шта се то десило, како је тај човек страдао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, нисам накнадно ништа чуо, не знам како је страдао, углавном лежао је мртав на леђима и у руци је имао пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ово лице за које тврдите да сте га после накнадно водили.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, за ово лице за које тврдите да сте га накнадно водили после тамо у Товарник и где већ, Златко Краљевић, да ли је то син Јосипа Краљевића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, син, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је он то заробљен, тај Златко Краљевић?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли 10.-ог послеподне или 11.-ог ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко га је то заробио?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је то заробио?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, не знам, не знам ко га је заробио, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, одакле Ви њега преузимате да је заробљен, па га после водите, где је то он преузет, који простор у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Задружно двориште, значи из Иве Лоле Рибара када се, овом Томисављевоом, са леве стране. У дворишту су били, стајали, причали. Пуковник Петковић је већ имао информацију да међу њима има гардиста и полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците међу њима, да ли је то било још заробљених људи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, да ли су они сви били заробљени или су ту привремено били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико то људи Ви видите и можете ли да кажете, који је то национални састав тих људи које видите у дворишту задруге?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, национални састав, то углавном су Хрвати, а колико их је било, тридесет, четрдесет, било је ту и жена и

наших родитеља, са њима су причали и Срба, не знам, не могу број тачно да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где се ти људи налазе, да ли су у дворишту задруге, у неким просторијама, претпостављам да мислите на ону механичку радионицу, тај простор?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ти људи су у дворишту, у дворишту задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се ту још налази у дворишту задруге од мештана, Ловашчана, ових људи које Ви знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ја и Ракић Жељко када смо дошли у полицијским униформама са полицијским возилом, ушли смо, за две минуте њих двојицу смо узели, метнули у ауто и одвезли. Тог момента нисам никога видео од домаћих. Видео сам нека војска је тамо, нити је мене ко шта питао, нити сам ја кога шта питао. Они су вероватно по униформи закључили да ја могу да узем људе, ја нисам питао ни ко је ту главни ни шта се то дешава. Видео сам њих двојицу и повео их у војну команду у Шид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме се Ви конкретно обраћате да бисте преузели Златка Краљевића да га водите тамо негде, Товарник, Шид, где сте га водили? Коме се Ви конкретно обраћате, ево ово лице преузимам, водим?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, чујте, поред је било два, три, да ли су војници, резервисти, добровољци, стварно не знам, тог момента није било разлике у униформи, СМБ униформа је била, стајали су два или три војника, пушили су. Ја сам онако у пролазу рекао «има наредба, ја сам дошао по ову двојицу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете то мало да појасните, Ви сте полицајац, ако дођете, преузимате неко лице и негде га спроводите?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, госпођо, то је био рат, ипак то нису мирнодопски услови па да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то пропраћено неком писменом документацијом?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, усмену, усмену наредбу нам је командант овај Петковић, иначе неки начелник безбедности, не знам у којој бригади, усменим путем је дао, јер он је шетао свуда, носио ону торбицу, значи, тешко је било тражити неке папирнате потврде или и ко сам ја био да ја њему тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте, а од ових овамо од којих преузимате, да ли је то пропраћено неком писменом документацијом?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овај други човек кога сте спомињали, Ивица Рендулић, где сте њега преузели?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Исто у задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли по истом принципу је то било без икакве писмене документације?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, исто, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не знате, уопште не знате ко је тај који Вама, кажете, неки људи ту у пролазу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, неки војници, не знам им име и презиме, углавном од домаћих нисам видео никога. Још сам тог Ивицу питао, «добро, хоћемо ићи кући да обучеш униформу», каже, «нема, униформа је однешена».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у истрази сте помињали да сте тога дана, значи 10. октобра 1991. године у 15 часова отишли за Товарник и на тенку дали заставу Камберију.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете то мало да појасните, шта је то значило, та предаја те заставе?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, као што сам рекао, тај Ракић је возио ту рањену жену, стао је у центру, ушао сам и ја. Када смо изашли од скретања на главни пут према Товарнику, једно километар, ту је војска излетела на цесту са пушкама и зауставила нас. Ја сам, овај, рекао ко сам, командир милиције из Товарника. Каже, «сачекај да дође старешина». Није било ни минут, иза неког тенка, транспортера, Камбери се појавио и рекао овим војницима, «у реду је, познам човека». Ја сам понео једну заставу чувену што кажу «шаховницу», коју сам нашао тамо у том њиховом штабу и Камберију дао ту заставу. Оно, питао, «куд ћеш с њом, ево ти» и оставио њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С обзиром да нисте били присутни када су овде неки од оптужених износили своје одбране, ја морам да предочим шта је ко рекао, да бисте се Ви изјаснили везано за те наводе. Овде оптужени Љубан Деветак када је износио своју одбрану тврдио је да сте му Ви саопштили да је Вама Лончар Душан, пуковник, командант Друге бригаде, рекао да се нађе што више добровољаца за ту акцију напада на Ловас? С обзиром да Ви тврдите да Лончара.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог човека икада видели?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Тог човека сам ја видео у Борову Селу, а у Товарнику одговорно, баш одговорно тврдим, нисам га ни видео. Да је неко, па на крају крајева, доћи ће вероватно Лончар, па нека он се изјасни, да ли је икада био са мном у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Љубан Деветак је такође у својој одбрани, овде на претресу пред свима нама тврдио да је од Вас чуо и тих људи који су учествовали у тим борбама, да Вас је Лончар именовоао за команданта целе те операције, да Вас је наименовао и да је то било на неком скупу, да је он ту Вас наименовао за команданта операције, да су ту сви били ови остали учесници напада и да сте се Ви сложили, односно прихватили, ако ови други се слажу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нема везе, значи, није. А уосталом, ако је био скуп, значи има више лица, па нека се та друга лица изјасне, али

тврдим, не Лончар, већ ниједан старешина није наименовао мене за неког команданта, значи тврдим није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је овде износио одбрану оптужени Милан Девчић, ја претпостављам да сте имали увид у његову одбрану коју је дао у истрази, он је у истрази тврдио да је Крњајић предводио акцију напада на Ловас. После тога је и на претресу исто тако причао да сте Ви предводили акцију, па је нешто мало на питање браниоца Вашег ревидирао свој став, да није сигуран, тако, вероватно, па можете у том правцу да се изјасните?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја тврдим да сам водио ту једну групу. У тој групи је био и Милан Девчић, па је можда он стога закључивао да сам ја био командант целе акције, значи водио сам прву групу и био њихов командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оптужени Милан Девчић је овде такође на претресу, у истрази то није тврдио, али је на претресу тврдио да сте Ви били први командир полиције у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја Вам кажем, ја сам из Ловаса отишао 10.10. у 2 и 15, између 2 и пола 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате то да понављате, само у вези ових наовда изјасните се, није тачно?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не знам ни када је станица направљена, а не, значи 11.-ог сам већ у болници, када сам био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је такође у својој одбрани на претресу тврдио да за те људе који су први дан затворени у задрузи, да сте Ви били задужени?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је саслушаван оптужени Милан Радојчић у истрази први пут 30. маја 2007. године, он је такође тврдио и навео, каже, «том групом од седамдесетпет људи руководили су Милорад Воркапић и Жељко Крњајић. По њиховој замисли пешадијски напад је требало да се изведе, да када уђемо у првих педесет метара, да пуцамо било куда». Да ли је то тачно што Вам сада наводим? То је његов исказ из истраге, а после ћу Вам предочити шта је на претресу рекао.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, није тачно, нисам, шта да сам наводио, наредио да топови пуцају, шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја ћу Вам поновити, он тврди такође да сте том групом од седамдесетпет људи, значи сви ти људи који су ишли у напад, да сте руководили Ви и Милорад Воркапић.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, можда Милан Радојчић је имао неки утисак што смо ми ишли стварно на челу те колоне и што смо били командир и заменик и имали смо више искуства, да ли је он због тога мислио да смо ми команданти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После је на претресу он променио своју одбрану у односу на оно што је изјавио у истрази, па је рекао ово што и Ви

данас причате, да сте руководили и предводили ту групу. Да ли познајете оптуженог Петронија Стевановића, који је овде један од добровољаца, учесника ових дешавања?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам изјавио да никога од добровољаца не познам. Игром случаја када су нас ухапсили, сликао сам се тамо у «29.-ом» са Ацом и Петронијем, гледао сам, Боже, који су ови људи, зашто. Када су нас довозили овде код истражног судије, седели смо у истој марици, нисам знао. Тек када смо ушли овде у судницу, онда сам видео да су они људи из мог предмета, из овог. Значи, никога нисам од њих познао, сем Радојчића, Девчића и Деветака. Ове људе никада у животу нисам видео и ја их не познам. Од добровољаца познам само једног Славишу, Ивановић Славољуба који је остао тамо и оженио се и остао до 1995., 1996. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај оптужени Петроније Стевановић је у својој одбрани тврдио да су кретањем према Ловасу руководили Воркапић и Крњајић и тврди да је он био припадник Ваше групе, односно да је био са Вама за време напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја знам да сам водио прву групу и рекао сам ко је био, петнаест полицајаца и три добровољаца, али то сигурно није Петроније, Петроније је ишао другом улицом, односно трећом и чини ми се на првом, другом суочењу, да је и он изјавио да мене не позна, да би сада недавно познао ме ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он такође тврди у својој одбрани да сте Ви показивали где да се бацају бомбе?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Коме, њему?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорио је, ту, ту, баци, уопште тим људима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, рекао сам, у овој улици нити су бомбе бацане, нити су куће оштећене, сем те једне која је запаљена и што бих ја некоме говорио да баци бомбу. Да је негде требало бацити, бацио бих је сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође у својој одбрани.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Само ево ово ако могу да се надовежем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Како је требало бацати бомбе, рецимо Милан Радојчић је у једном моменту од његове куће до центра пушку метнуо на леђа, носио заставу, југословенску заставу. Још сам ја критиковао, викао, овај, «јер би ти још правио неку Југославију». Значи, он човек носи заставу, а ја бацам или наређујем да се бацају бомбе, то су чисте небулозе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он такође тврди, каже, «прво вече када су затворени људи у задрузи, ту је Воркапић, Девчић, Крњајић».

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, 10.10. Жељко Крњајић није био у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, какав је био епилог тог напада, да ли сте сазнали колико је људи страдало у нападу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам то сазнао када сам боравио на ВМА, када су ми долазили родитељи у посету, супруга, Милорад Воркапић, док није погинуо, једном приликом је био и господин Девчић. Увек се причало, тако, петнаест, двадесет., петнаест, двадесет да је погинуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У самом нападу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У тих дан, два, да ли у нападу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, до колико часова је трајао тај напад, кажете до?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: До 15 часова, с тим што можда ова трећа група, трећа улица је нешто дужа и насељенија горе око гробља, можда још сат времена, нисам сигуран, али када смо ми овде већ, што се каже, завршили и ја се спремао да одлазим, још се мало горе чуло у тој улици према гробљу, још мало се пушкарало, али у нашим улицама не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете, разговарате то, ко је Вама то рекао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Милорад Воркапић када ми је дошао обићи и мене и свог рођеног брата на ВМА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вам је то саопштио?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је он Вама тада саопштио, где су ти људи страдали, у којим улицама, са ким су се обрачунавали, која је то група била?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Није, није ми рекао у којој улици, али отприлике када је, када сам видео овде из папира, из оптужнице, онда сам видео да је то велика већина из друге групе, средње улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде је одбрану давао оптужени Александар Николајидис, па је он изјавио да ови људи који су описани у тачки I оптужнице, да нису страдали у нападу, да је напад био завршен и да су ти људи накнадно, можда двоје, троје да је у нападу, али да су неки људи накнадно убијени? Имате ли Ви таквих сазнања?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, чујте, свако има своје мишљење и своје виђење. Можда Аци није познато или не знам, за Ацино мишљење нећу да коментаришем, ја само кажем да је мени сутрадан сугерисано, пренето, од десет до петнаест људи да је погинуло у самом нападу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нису Вам објаснили, где, како, на који начин и од кога?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, саслушани су неки сведоци и у истрази, код нас овде хрватске националности и саслушани су и замолним путем, па је један од ових сведока Бранка Балић спомињала Вас. Можда сте упознати са том изјавом?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесам, читао сам њезину изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је спомињала да сте Ви били присутни, односно када је њен отац убијен, били на њеном правцу, односно у

њеној улици, испред њене куће. Где, у којој улици та жена станује и да ли је уопште познајете?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ту жену познам, то је кћерка од месара. Она, не знам како се зове та улица, то је прекопута, у Томислава и скрене се лево, да ли друга од Ђошка. Тврдим да сам био само до задруге, нисам био ни близу њезинога тате, а она што тврди, она тврди да она мене је виђала и сутра и прекосутра и након два, три дана, она не зна жена да сам ја био рањен и да одговара, она ми није докторица, значи томе се не може веровати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она тврди да је тог неког 10. октобра 1991. године убијен њен отац Паво Ђаковић и да сте Ви били у дворишту том приликом?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, тврдим да нисам био ни близу те куће, а не у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је такође помињала и да сте били у дворишту Ђуке Филића? Да ли знате тог човека и у којој улици он станује?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ђуку Филића знам, знам да станује тамо у том делу негде, али не, у дворишту код Ђуке Филића нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у ком делу негде, да ли можете то да објасните, да ли је то на Вашем правцу, у Вашој улици или у некој другој улици?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, не, то је ова Гајева, негде продужетак тамо, јер тај део села ја људе знам из виђења. Ми смо имали мало потребе да уопште одлазимо горе. Не, сигурно нисам био код Ђуке Филића у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она каже да Вас је видела да излазите из тог дворишота, тај Ђука Филић је иначе њен ујак и каже, чула се пуцњава и након тога, су убијени Мато Кесер и Ђука Пољак?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ја сам читао другу изјаву, где она мене не спомиње, где спомиње неког другог. Ја тамо нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли познајете Јосипа Кувејџића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где тај човек станује у Ловасу, односно где је становао тог 10. октобра 1991. године?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Он је становао, када идемо са десна на лево од значи краја. Прва попречна, друга попречна улица негде на половини, између значи Црвене, Црвена је Млинска, Гајева је Жута, предзадња улица ова попречна. Мислим да је ту становао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у једној од ових попречних улица?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај човек тврди да сте Ви били први дан испред његове куће?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, нисам сигурно био, од задруге нисам ишао напред, ни лево, ни десно, једино се враћао до родитеља и до Жељка Јапунџе и до Данице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Берислав Филић, да ли знате тог човека?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам, познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где он станује?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Он станује негде у Гајевој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту становао и 10. октобра?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, ја мислим да је, да му је ту родитељева кућа и да је он ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај човек такође у истрази спомиње да сте први дан Ви њему претили да ћете се обрачунати са њим и тако даље.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ма, нема везе, благе везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте се негде у Сланкамену сусрели са неким Иваном Мујићем?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто разговарали са њим, помињали неког Мату Сабљака и тако даље?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте му се хвалили о неким Вашим борбеним подвизима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, госпођо, читао сам ја ту изјаву, не. Иван Мујић шта је могао навести и није пуно тога ни навео, јер ја када сам дошао у Сланкамен, мене је доктор обавестио, пошто је од доктора син био исто негде на ратишту око Вуковара, каже, «имаш једног земљака овде, лежи већ у болници». Мислим оно чисто куда нас има петнаестак, рекох, који сада може да ту лежи. Када сам ушао у собу, Иван Мујић за кога одговорно тврдим, одговорно, да је припадник зенги, лежи рањен на кревету, а на оној табли пише «резервиста, војник ЈНА». Па сам ја рекао доктору, «откуд овај ЈНА, он је хрватски војник». Тада су дошли из Државне безбедности, испитали га и сада ми он то враћа, може рећи шта хоће да сам му урадио. Седео је са нама и картао се, то није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знате ли Стјепана Пеулића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не. Чуо сам за то име, али како човек изгледа, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је у некој својој изјави такође причао да сте се хвалили пред неким Славком Божићем, исто неким Вашим борбеним подвизима. Да ли знате Славка Божића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Стјепан Пеулић каже да сте се хвалили пред тим Славком Божићем да сте убили Вида Кризманића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Славка Божића нисам ни видео и то је старији човек, деда, што бих ја, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Вид Кризманић је иначе лице описано у тачки I под 17. у оптужници, значи једно од ових убијених.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте током изношења своје одбране данас да сте приликом доласка ту у Месну заједницу или где већ, пронашли неке папире, водове и то?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, то је њихов Кризни штаб био. И онако на брзину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте то тачно пронашли, у просторијама којим?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Када се уђе у Месну заједницу десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У канцеларијама неким Месне заједнице?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто је нама бранилац оптуженог Љубана Деветака, Девчића и Бачића приложио овде неки «План узбуњивања обране Ловаса», да ли можете ово да погледате и да нам кажете, да ли је то тај план?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Овога се плана не сећам, јер је био, а ово је, то је то. То су ти папири, Кризни штаб и пет, шест водова, пет, шест водова, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте неке од мештана Ловаса, овде наше оптужене Милана Девчића, Милана Радојчића, као учеснике напада Да ли можете именом и презименом да споменете још неке људе који су учесници напада, па да су били или у Вашој групи, или у некој од других група, сем ове за које смо већ чули? Ево, пођите од Ваше групе, ко је био сем Девчића и Радојчића у Вашој групи, а да је мештанин Ловаса или неког другог места, а да га Ви знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, мислим, у мојој групи, зато што сам рекао да је Милорад после првог ћошка прешао овај да не налети на родитеље, значи био је Воркапић Милорад, био је његов брат од тетке или од ујака, није битно, исто Воркапић Милан, звани «Трндо» и он је ту дао изјаву да је водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам разумела то сада што кажете, Милорад Воркапић, он је био у Вашој групи па је негде отишао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, он је био у другој групи, па је један ћошак када смо прошли, вратио се да не наиђе на родитеље, на родитељску кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се прикључио Вашој групи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, да, па ми је рекао само да одем његовим родитељима да кажем да је брат рођени му рањен и да је он ту у селу и када се то заврши да ће доћи кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја мислим нас пет, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате лице које се зове Слободан Зораја?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани Боро?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то лице било са Вама, у нападу учествовао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, то лице није било са нама у нападу, већ то је једно четврта, пета кућа од мене према центру, значи како смо ми долазили, он је изашао човек на капију и нама се прикључио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи прикључио, да ли је наставио да буде са Вама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Наставио да иде са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у Вашој групи онда у тој улици?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Једно време јесте био и сигурно му ја нисам могао тада звати га са стране па му објаснити ово је милиција, мораш мене слушати, ово, оно. Он је изашао и ишао је са нама једно време, ја га после нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко лице Душан Грковић било са Вама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, Душан Грковић је Ловашчанин, али живео је одавно у Товарнику, тамо ожењен и ишао је са нама из Товарника у Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, комплет све време био са Вама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у улици?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте ми рекли за овог Милана Воркапића, званог «Трнда», у којој се он улици налази?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У трећој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У трећој овој улици?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, он је ту и дао изјаву да је он водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно групи.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Водио те добровољце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите када кажете трећој на Млинску улицу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да, трећа група, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је неки Зоран Тепавац био учесник напада и да ли знате, уколико јесте, у којој је групи био?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, био је са нама и био је у другој групи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то мислите на ову групу која је ишла Гајевом улицом?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, он је ишао својом улицом, он станује иначе у Гајевој улици и ишао је том улицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обрад Тепавац?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Обрад Тепавац је у тој мојој улици поред те куће која је запаљена, прекопута од Миће Девчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био учесник напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, учесник напада није био, не могу да кажем да сам га видео и сада, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Радован Тепавац?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Није био учесник напада, али горе у центру се прикључио без оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека браћа Миленко и Мирко Рудић, да ли њих знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били учесници напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједан од њих двојице?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, они су били у Ловасу у подруму и како смо ми наишли, ишли су са нама горе до центра, прво је ишао и мој отац и Миленко и Мирко, без оружја су ишли са нама, до пред сами центар. Е ту нам се прикључио један Хрват Жељко Брајковић, исто без оружја. Они су остали ту у центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете то мало да појасните, они се Вама прикључују ненаоружани?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, иду за нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли то није било опасно то тако да иду они ненаоружани, а около се пуца?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, јесте било, вероватно да је било опасно касније, али објашњавам, у овом првом делу на нас није пуцано, није било ратних борбених дејстава, прва улица Иве Лоле Рибара, значи могли су да иду како су хтели, као што је Милан Радојчић пушку метнуо на раме и носио заставу, ето, тако и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, неки Жељко Брајковић, звани «Кинез», да ли знате то лице?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, сада сам и рекао, да се и он ту пред центром прикључио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нама, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашој групи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, нашој групи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ненаоружан?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ненаоружан, ненаоружан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И иде са Вама и даље?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, па они су остали ту баш у строгом центру, има где је банка, ту мало увучено и ту су људи застали, причали, чекали шта ће се даље дешавати, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате неког Милорада Радојчића, звани «Бајица»?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам, то ми је брат од тетке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли се и он прикључио тако Вама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Исто, исто као и Мирко, Миленко, исто, прикључио се без оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И иду са Вама даље?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Иза нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неко лице Зоран Бурсаћ из Товарника?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Познато ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете се о њему нешто изјашњавати, да ли је био у нападу, учесник напада или тако нешто?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли познајете Душана Ступара из Товарника?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Мислим, мислим да познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем, да ли га знате или не знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, ето као када би сада некога из Товарника питао за те Тепавце, исто има их седам, осам, па сада који је. Вероватно да познам тог Ступара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли знате неког Душана Ступара, да је евентуално учествовао у нападу на Ловас или овде тим операцијама, у групама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нисам сигуран, ја чак мислим, Душан Ступар или један сличан, био је у полицији, у милицији, а ове из ТО, рекао сам, имали су свог команданта Страју Милета, јер ми смо се, рекао сам, ноћу окупили. Ја сам гледао у те своје људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овај Жељко Ракић, да ли је он био неки Ваш заменик или један од припадника полиције или, какво је његово својство?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, он је припадник полиције, човек кога ја знам, познам, ценим и имао сам пуно поверења у њега, тако да сам гледао да увек буде близу мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и том приликом био близу, док траје напад?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да, и он је у мојој групи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да, и он је, он је полицајац из Товарника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у оптужници у тачки I набројано је 21 лице, па бих Вас ја сада питала у вези сваког овог лица, да ли га познајете, имате ли неких сазнања о њему. За Мирка Гргића из Товарника, да ли га знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам из виђења, да је био шумар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања, да ли је ово лице било тога дана у Ловасу и да ли је евентуално страдало?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ја га нисам видео, а вероватно је био када је на овом списку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате неких посредних сазнања?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Немам, немам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за ово лице Мате Адамовић, да ли тог човека познајете?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Познам из овде ових расправа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само ме интересује за тај период тамо?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, не, чуо сам да је он из Товарника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања било посредних било непосредних, на који начин је овај човек страдао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете ове, Данијел Бадањак и Цецилија Бадањак?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, где су ти људи становали?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то улица?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То је ова Гајева, али овде није нацртано, има улица лево, није улица, башта им се њихова протеже према циглани и ту су они направили кућу, значи, можемо рећи ћошак Гајеве, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћошак Гајеве и ове попречне улице која, да ли сте на то мислили?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли мислите на ову прву попречну улицу или доле имате више попречних улица у Гајевој према Вашем цртежу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Како сада да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ево, једноставно Вас питам, гледајте у Ваш цртеж, имате попречну прву улицу, где сте ставили ово I, II, III, па попречна друга, па трећа, четврта. Ја Вас питам, да ли су становали на ћошку Гајеве и ове прве попречне улице?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Гајева између ово II, значи ту горе, тачка, ту је кућа била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате неких сазнања, шта се тим људима десило?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, не знам, тамо нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли сазнања, да ли је неко од чланова њихове породице припадник Збора народне гарде или полиције?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То знам већ из каснијег периода, када је дигнута оптужница, када сам видео те мртве и ово је слика од њезиног сина, хрватски војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петар Бадањак?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за ове људе, Антун Јовановић и Анка Јовановић, да ли знате нешто о њима, где су живели, како су страдали и да ли је неко од чланова њихове породице био припадник Збора народне гарде или редарственик у полицији хрватској?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Антуна Јовановића и Анку Јовановић познам. Био сам пријатељ са њиховим млађим сином, за старијег сина су ме у првој оптужници оптужили да сам га лично ја убио, али се установило да је он убијен 15.-ог, 16.-ог, значи није Жељко. Ово су једни од ретких људи које сам ја изузетно ценио и не знам, не знам разлог ко би њих убио и зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где су живели тада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Они су живели у Гајевој улици, ово, попречна улица, па једно пета, шеста кућа с леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте дошли до неких сазнања, шта се њима десило?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте евентуално чули да је њихова кућа запаљена?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Касније, касније сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте то чули?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да је кућа овај њихова и комплетно имање, значи зграде ове пољопривредне и објекти, да је то све запаљено, а да су њих двоје убијени у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то чули да се то десило током ове акције напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, то сам чуо након, шта ја знам, пар година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за тог њиховог сина или, имају ли још деце, да ли је неко од њих био неки хрватски војник, члан ХДЗ-а, припадник милиције?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, знам да је овај покојни био аутопревозник, био ми је комшија, били смо у добрим односима до задњег дана, имали смо децу приближних година, пили кафу, Миле, млађи син, он им је, слабо је био у Ловасу, он је неки трговачки путник, шта ли, не верујем, Миле није био, а за Јоцу у тих задњих шест месеци које ја нисам био у селу, да ли се прикључио или не, треба видети у тим списковима, у тим водовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за ову жену Катарину Павличевић, да ли њу знате у којој улици је живела и да ли имате евентуално неких сазнања како је та жена страдала?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Катарину Павличевић познам, видео сам је тај дан на раскршћу, не знам како се ова попреко зове, од центра према Гајевој, на пола тог раскршћа је лежала, била је убијена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули можда како је та жена убијена?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ово лице Јурај Пољак, да ли знате њега?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли сте чули?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Познам, али нисам ништа чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то лице живело?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то лице живело у Ловасу, да ли знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам где је живело, од Гајеве када се скрене лево, друга, трећа кућа с десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте за њега чули?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Један, два, три, четврто раскршће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Јосипа Краљевића сте се изјашњавали.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овог Алојза Полића, реците ми, да ли знате у којој улици је живео?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У Гајевој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И евентуално нека сазнања?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У Гајевој улици, немам сазнања никаква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у истрази сте рекли за овог Алојза Полића да је он неки хрватски војник?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Штета што снимак није успео, па би видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните ми сада о чему се ради. Да ли је тај човек хрватски војник, тај Алојз Полић?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, сахрањен је као хрватски војник, вероватно је онда и био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Мато Кесер, да ли знате где је то лице живело, како је страдало и нешто више о том лицу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Он је негде живео овамо према гробљу, Млинска улица, ту, не знам, пред крај, не знам, не знам тачно како се та улица зове. Не знам где је настрадао и како. Читао сам у оптужници нешто друго, не ово што сте Ви рекли да сам ја тамо виђен. Иначе, то ми је школски колега. Не знам, не знам за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вам за то лице цитирала исказ сведока Бранке Балић.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за овога Алојза Полића.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ја могу слободно, Бранка Балић лаже, а Мато Кесер хрватски војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто је био и он хрватски војник?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Сада има споменик, хрватски војник, онда је био и тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Ви та два лица видесте тог дана у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за ово лице Јосип Пољак, да ли можете да се изјасните, где је тада живео и да ли имате сазнања како је и на који начин страдао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не могу да се сетим које је то лице Јосип Пољак. Овај Јурај Пољак је имао тату, али да ли му је то тата или није, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Николу Пољака, да је био у хрватској полицији?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде нам је Милан Девчић спомињао да је син Јосипа Пољака – Никола Пољак био у хрватској полицији?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Сада знам о којем је Јосипу Пољаку реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где то лице живи, у којој улици?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам, али није нацртано овде. То лице живи тај део смо ми звали Бежанија, значи не знам како се улица зове, како иду ове три паралелно онда од овог једног дела иде још једна мала паралелно улица, значи у том делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи, хоћете да кажете да је у једној од ових попречних улица, да ли је тако?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није на Вашем правцу, то сам мислила?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није у овој улици и правцу којим сте се Ви кретали?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сазнасте како је тај човек страдао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овог Ивана Оструна сте се већ изјашњавали, да ли знате ова лица, Драгутин Пејић, Мијо Божић?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Пејића тих горе на том брду има јако пуно. Када бих човека видео или слику његову, вероватно бих знао ко је, а сада не знам, не могу, не знам које је лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овај Мијо Божић?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Њега још мање знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, Тому Сабљака, да ли знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Њега познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Њега познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања, где је тај човек живео, или евентуално начин на који је страдао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Живео је где и овај Јосип Пољак, само у продужетку, овај, а не знам како је настрадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог Вида Кризманића, да ли то лице знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, један човек који је радио у Товарнику у некој пољопривредној задрузи. Он је живео ова мала уличица, значи од

центра када се крене доле улицом Иве Лоле Рибара, прва десно, на по улице са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чусте ли нешто о њему?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овог Стјепана Мађаревића, да ли га знате, где је живео у време напада на Ловас и имате ли неких сазнања како је страдао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, тих Мађаревића исто стварно има пуно, рекао бих да овог човека не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паво Ђаковић, то је ово лице о коме смо и причали, да ли је тако?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Месар, да, њега познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то отац ове Бранке Балић, сведока чији сам Вам исказ предпочавала?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за тог човека како је завршио?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, знам из исказа, а овако не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепан Пејић, да ли то лице знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Стварно и тих Пејића има пуно, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живко Антоловић?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Њега познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Њега познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он живео и да ли сте чули како је страдао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Он је живео горе скроз код гробља, он је био гробар, значи уз само гробље је живео, човек био гробар, један син мој школски колега и нисам га видео, пет, шест година ни пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате неких сазнања како је он страдао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Крњајићу, да ли се Ви распитујете за ове људе неке овде не знате, неке знате, то су Вам од раније комшије, пријатељи, да ли се распитујете Ви како су ти људи страдали, од некога?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви први пут чујете да су они страдали?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, први пут сам чуо тек сутрадан од Милорада Воркапића за неких десет до петнаест. А касније, овај, Милорад док је био жив, он ми је највише долазио у посету, у болницу, јер су моја и његова супруга заједно становале у Старој Пазови, смештај је нашао Љубан Деветак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја бих само још једно питање, имате ли неко логично објашњење, зашто се не распитујете како су Вам страдале Ваше комшије, мештани Ловаса, познаници, пријатељи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, чујте, моје комшије нису ни настрадале, све до једног су живи. Да нисам рањен, можда бих се распитивао после. Нико ту тему није хтео да отвара ни да прича, па што бих ја се распитивао за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Имају ли чланови већа неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Само сам хтела да Вас питам, рекосте Богуновић и Камбери, па са њима говорите у Товарнику о том нападу и тако даље и Ви сада постајете командант те једне групе. Да ли се нешто разговарало о евентуалном поступању са цивилима уколико дођете приликом напада у контакт са цивилима, шта да се ради и да ли сте и још једно питање, да ли сте знали где су у тренутку напада, где су српски цивили, где су хрватски, да ли је можда неко склоњен, да ли није, да ли је неко о томе Вас нешто обавештавао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Из тог разговора између њих двојице, ништа посебно није речено за цивиле, то једном војнику вероватно не треба ни говорити. А друго питање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Један оптужени је овде рекао да сте Ви пре напада сви учесници будућег напада, знали да су Срби обавештени да се склоне. Да ли Вам је то познато?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, видите, два, три, дозвољавам и четири дана пре напада на Ловас, две жене су дошле у Товарник, односно војска их је на линији разграничења између Ловаса и војних положаја, ухватила и када су рекле да су из Ловаса, да су им рођаци и синови ту, довели код мене у станицу милиције. Те жене су, то је мајка од Зорана Тепавца и мајка од покојног Милорада Воркапића. Оне су рекле да морају брзо се вратити пре мрака да су кроз неке кукурузе рескирале живот и да су дошле само да виде да ли су им деца и родбина и остали живи. Из тих разговора са њима, сазнало се, односно оне су рекле да су, ја сам то изјавио и у изјави, да су прошле минско поље, а да се то не брка са овим минским пољем што је било, ово је према Товарнику у тој репи. И њима је речено, из разговора свих пет, шест нас смо са њима причали, свако је питао за своје, речено је питање је дана када ће се ићи према Вуковару, односно према Ловасу, да ћемо се ми вратити кући. Ако буду чули неко јако пуцање, грување тих граната, бомби, да беже у подруме и да чекају док их неко не зове.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Кажете, речено, ко им то каже?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте им Ви то рекли?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, и ја сам им рекао, рекао сам, ту су им синови, од те две жене и ми домаћи и тако причамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, ко онда обавести ове хрватске цивиле, како они да се чувају?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Вероватно ти наши Срби, јер у који сам ја год подрум звао, ишао по Србина, свуда је било пет, шест до десет, а у једној кући и тридесет Хрвата.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како онда објашњавате да су погинули све Хрвати, цивили онда, бар по оптужници, како су онда они погинули, а ниједан Србин није погинуо?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, госпођо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А били у подруму заједно?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја не знам, ја сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли може из тога нешто да се закључи, Ви сами или не, везано за то сазнање за заштиту цивила?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, сазнање, ко је сматрао да му је пријатељ, тај је пријатеља свог звао и отишли су у подрум. Не знам, не могу то да објасним.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А малопре рекосте нешто, зна војник како. Па, како треба да се чувају цивили када је напад на село, а зна се да су људи у селу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Госпођо, ја сам рекао, ја сам ишао једном улицом Иве Лоле Рибара, ту није погинуо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, не, говорим, иначе Ви кажете војник зна.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, не могу ја причати у име других.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте Ви и пре тога учествовали у неким нападима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте знали како треба да се поступа?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знао сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како, објасните нам, како, очигледно нису цивили сачувани, ко је ту погрешио, ево питање је, ко је по Вама одговоран за смрт цивила, јер овде се не суди зато што су борбе, него зато што су цивили страдали, ето то да нам објасните ако можете? Десило се да су у нападу страдали цивили. Ко је за то одговоран?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја Вам кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И ко је требало то да спречи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја Вам кажем околности под којима су ти цивили погинули, ја стварно не знам. Знам да је ова Ката Павличевић погинула на по центра тог, у току борбених дејстава, да ли је то случајно, рикошет, питање је да ли су и цивили се понашали по некој, шта су, ако се воде борбе, падају гранате, шта цивили раде вани. И то је неко војничко правило, а ниједан прави војник неће пуцати у цивила и то не треба никоме посебно наглашавати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други члан већа, да ли има питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Рекли сте да је ову Вашу групу при уласку у Ловас предводио тај Тито, да ли је тако, да ли сам ја то добро схватио?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам рекао да је Тито био човек који је био војно лице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Да ли он предводи групу у којој сте Ви?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, он предводи све три групе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: А Вашу групу, ко предводи онда?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: А Ви предводите?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја предводим прву групу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Сада, рекли сте онда да је неко имао средство везе са војском?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То је Тито имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: То је Тито, да. Да ли сте Ви имали прилике да уђете у карактер за његове комуникације са војском приликом тога?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, он је био у средњој улици, ја сам био у овој Иве Лоле Рибара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Да ли имате Ви комуникацију са њим?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Никакву?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Ни са овом трећом групом?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мада нисам мислио овим редоследом, али у наставку питања које је члан већа поставио. Рекли сте да сте у једном тренутку видели да у напад иде вас око 70, 75. Пре тога да Вам је саопштено да је реално да вас у Ловасу очекује око 100, 150 наоружаних што полицајаца, што припадника Збора народне гарде и рекли сте да немате међусобну комуникацију у том распореду те три групе.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да имате неко извесно борбено искуство из напада на Борово, из борби у Борову Селу и Товарнику. Да ли Вам се на основу тога искуства Вашег, какво такво је и то што сте били полицајац, учинило или сте могли закључити да такав један напад

са средствима са којима сте Ви располагали, са бројем војника којим сте располагали и на једно брањено место на коме има толико наоружаних људи, да Вам се то чинило, најблаже речено, логично?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам рекао и раније да је нама Камбери обећао да ће ићи и војска. Ми сазнамо када нас камиони ти истоварају, тек онда сазнајемо да нас иде 70 и који. Чини ми се да је покојни Милорад Воркапић рекао «јао да знаду жене у Ловасу, побиле би нас оне». Али је поента била у томе што је то између пола пута Ловаса и Товарника, ноћ, ми се нисмо више могли вратити. Ми смо морали кренути напред да се уздамо у себе и што се каже уз Божју помоћ и што смо дошли њима иза леђа, то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви знали да сте дошли њима иза леђа?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Током тих преговора што сам рекао да су Хрвати ишли у Шид, исто је војска ишла у Ловас, па је извиђала њихове положаје, плус још извиђања пешадијским, овај, патролом, пешадијом, транспортером, знали су где ови имају положаје и војска нам је рекла да је велика већина ту око гробља распоређена према Шиду и према Товарнику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви знали за њихове снаге на месту где сте нападали, односно из правца напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја да Вам право кажем, моје мишљење, ја нисам размишљао ни о каквим снагама, ја сам решио да идем кући, шест месеци нисам видео своју кућу и своје родитеље, знао сам да има петнаест хрватских полицајаца активних у селу, знао сам да има стотињак мештана гардиста, али нисам размишљао где ће нас чекати и како, био сам спреман, тамо да оставим и главу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у Товарнику пре напада на Ловас дан или који раније, рекли Милану Девчићу да су Вас одредили да по заузимању Ловаса будете командир полиције у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није такво питање, знам шта је било, прилично ово није, ово постављам питање зато што је то изјава Милана Девчића.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нисам, нисам рекао, ево 11.-ог ми је куцана пропусница, значи рекао бих министру, куцај ми за Ловас, када се иначе никада више нисам мислио вратити у тај Ловас да би остао у Товарнику или у Вуковару.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, рекли сте петнаестак вас полицајаца у полицијској униформи или милицијској, како то беше?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Милицијској, онда милиција.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је међу тим полицајцима било и мештана из Ловаса, Ваших?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, Мићо Девчић први, ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вас молио само за разјашњење, да ли међу ове полицајце, тих петнаестак полицајаца у полицијској

униформи, сврставате и Ваше мештане Девчића, Радојчића, Воркапића и ове остале?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи у тај број и њих?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су и они носили полицијску униформу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, сви смо ми носили тада, јер смо баш добили нове униформе, па смо носили само делове, делове униформе, не баш класичну полицијску униформу, мислим да је ретко ко био комплетно обучен у плаву униформу. Значи, неко је носио само хлаче, неко кошуљу, неко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко носио од вас и међу вама СМБ униформу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја мислим да је носио Милан Радојчић и та два или три добровољца која, ја не знам ко су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменуште те добровољце, да ли сте чули, да ли знате Драгана Милићевића, званог «Таки»?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Славољуба Ивановића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам, знам Славољуба Ивановића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тај Славољуб Ивановић био са Вама у Вашој групи приликом напада на Ловас?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не могу се сетити тада, Славољуба Ивановића знам из каснијег периода када сам дошао, остао је, радио је и даље у милицији у Ловасу и тамо се и оженио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ференц Пато?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не знам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вам ова тројица или неки други добровољци пре напада, пре кретања у напад на Ловас, рекли да су они додељени као добровољци у Вашу групу приликом напада на Ловас?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ја нисам са никим на ту тему водио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питање произилази из њиховог исказа.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте у том нападу у једном тренутку, видели сте митраљеска гнезда, односно склоништа за митраљеска гнезда или како се то већ зове, да су била ту пре неколико дана пре напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја мислим да сте Ви погрешно разумели. Војска приликом извиђања села Ловас, уочила је на само скретање за село Ловас, значи на том раскршћу митраљеско гнездо, али рекао сам, два, три дана раније када је једна јединица извршила пробој, отишла овамо према Винковцима, убивши пар војника, а ови су, ЈНА је ранила једног из Збора народне гарде и ухватила га и човек је ухваћен и шта је он њима испричао. Приликом тога дејства, онда је то митраљеско гнездо уништено, а када смо ишли на Ловас, зато сам рекао да сам ја

рекао да сам ишао у извиђање двеста до триста метара испред осталих, баш да не налетимо сви на то митраљеско гнездо, да се лично ја уверим, јер има или нема и није било. Да ли су побегли или их је војска пре два, три дана неутралисала, углавном ту је било по војним картама митраљеско гнездо где су они пре десет до петнаест дана сачекали једну бригаду из правца Вуковара, порушили дрвеће на цесту, блокирали им одступницу, попалили им возила, побили много војске и тако, то су направили ти гардисти из Ловаса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да Вам је пуковник Петковић, ако сам добро запамтио.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Наредио или захтевао од Вас да доведете из Ловаса једног гардисту и једног полицајца заробљеног?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је том приликом рекао имена тих лица?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, рекао је, има сазнања да има заробљено више лица од хрватских паравојних снага, «доведи једног полицајца и једног гардисту».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И како сте, да ли је то онда био Ваш избор ове двојице?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, њих сам прве угледао, ни не сећам се да је био још који полицајац тада, ја мислим да је само Ивица Рендулић био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, то је био Ваш избор, јер сте Ви знали да су један полицајац?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесам, јесте, мој избор јер сам знао, па човек ради пре рата у полицији онда, шта имам кога питати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За полицију да, него за ове припаднике Збора народне гарде?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Крајем 1990. године та што описујемо као ора, ту су они имали обуку, са истим аутобусом идемо у Борово, аутобус стаје, њих десет одлази на обуку. Видим навече када улази, носи опрему, значи знао сам да је припадник Збора народне гарде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је Воркапић Милорад сада покојни био Ваш заменик командира у Товарнику.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте рањени, када више нисте могли да обављате ту функцију, ко Вас је у Товарнику замењивао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Мене је замењивао првих пет, шест дана Јоргић Љубо, а касније око 01.11. дошла је милиција из Србије и они су преузели команду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта бива са Милорадом Воркапићем тада, значи након Вашег рањавања?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Милорад Воркапић по мом сазнању и што ми је лично он причао, он остаје у Ловасу. Он више неће да иде ни у Борово Село, ни у Товарник, он остаје у Ловасу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта ради у Ловасу када остаје?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Милорад ради као полицајац и ако је можда први тај дан, два, три, пошто је био мој заменик, чак могу да дозволим да је он овај и учествовао, не да дозволим, учествовао је сигурно у формирању милиције и можда је чак и био пар дана и командир док министар Богуновић није их распоредио и кога је он именовано, ја то не знам, доћи ће Боро Богуновић овде, па нека каже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали Андрију Балића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не могу се сетити, не могу се сада сетити. Тих Балића, Филића, мислим стварно је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је један од саслушаних сведока који је између осталог рекао да сте га Ви и Љубан Деветак саслушавали 10.10., значи на дан када је нападнут Ловас, односно извршен напад?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ово је ортодоксна глупост, мислим, немогуће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали Јанка Божића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били са њим, у каквим односима, у завади или сте имали добре односе?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То је био старији човек, Загорац, алкохоличар, синови су му моје годиште, ово му је један син, е, Златко Божић, то је син од Јанка Божића, хрватски војник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он тврди да сте Ви бацили бомбу и наредили да се запали кућа Драгице Острун?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, ја сам читао то у тој оптужници. Просто је невероватно за једну кућу која није била запаљена да се то тврди, боље да су нешто друго навалили на мене, што не могу доказати. Та кућа уопште није била запаљена и што бих ја као командир неке наређивао, баци бомбу. Па, ја сам бомбу бацио у Борову Селу, на приколицу једну и зашто бих ја неке наређивао баци бомбу, уместо мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Томислава Шелебаја, да ли познајете?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Познам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли он има било каквог мотива или интереса да Вас терети некаквим својим исказима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, чим сте га споменули, вероватно нешто има, а то је што сам рекао у својој изјави да сам дошао код њега кући, мајку и жену и мало дете смирио да не плачу, а он није био кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже, Ви му претили да ћете га убити, а спасио га, одбранио Душан Грковић?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ма, не, нисам га ни видео, мислим, претио, па ни то у рату се не прети.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И рекли сте да сте.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, доћи ће Тома овде па ћемо видети.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Златка Краљевића као, да ли беше гардиста или полицајац.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Гардиста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Гардиста, из дворишта задруге, те прилике, тог дана, сте одвели за Шид?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он тврди у свом исказу да сте га одвели из куће његове?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, из задруге.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Видели сте из оптужнице имена и презимена страдалих људи у Ловасу за то време. Да ли Вам је лично познато, посредно или непосредно, да је било ко од ових људи био припадник или неко од њихове породице Збора народне гарде или МУП-а и да су тог дана у време напада, пружали оружани отпор?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Чујте, ја сам опет морам рећи, ишао том улицом Иве Лоле Рибара. У тој значи улици Иве Лоле Рибара, нико, ја могу исто да лажем, пуцало се на нас, бацало се ово, стварно нико није пуцао на нас, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било ко од њих по Вашем посредном или непосредном сазнању, Вама био познат евентуално као екстремни националиста, непосредно пре сукоба у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Има више таквих. Први дан је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините, питамо за ове страдале људе.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: За страдале? Не, мој први, екстремно настројен баш, мислим да није нико од ових првих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од ових преосталих што су касније страдали док Ви нисте били ту?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То морам видети, не знам ни који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево тачка II оптужнице. То Вам је на десетој страни, господине Крњајићу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, чујте, можда мени неко нешто је урадио, па да га ја назовем екстремом, Девчић неће, јер Девчић је био са њом, сви смо ми имали своје добре Хрвате и лоше Хрвате. Ја првог дана кажем да је то ситна боранија изгинула, прави су побегли, оставили су ове. Мени је жао што сада није први дан када је дошао господин у публику, то је господин кога треба овде ухапсити, који је први дизао тамо устанак, убијао војску, Јосип Бадањак, лично смо ја и Девчић 1992. године, када сам ја изашао из болнице, против њега правили кривичне пријаве, слали у суд у Бели Манастир, значи може се потврдити по старости папира, по не знам чему, нисмо ни знали 1992. године да ће доћи до овога. Цоњар Маринко, Туркаљ Златко, неки Тома Линдро, то су екстремни. У овој мојој улици је било младих људи, значи нисмо му ни шамар ударили. Значи, ми нисмо ишли тамо да

Хрвате тучемо, убијамо, вешамо. Ми смо ишли да се вратимо кући, ишао сам својој кући да Србе извучемо, да видимо јесу ли живи, јер знам у каквим су они мукама били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Оптужени је рекао да је 25.09. постављен за командира станице милиције у Товарнику и онда је рекао да је 01.10. да је њему познато, да је 01.10. војска започела преговоре са Кризним штабом Ловаса о враћању оружја, да су из Ловаса били Жељко Цирба, Адам Рендулић, Милан Тепавац и да преговори нису успели, па ме интересује, да ли зна нешто ближе о тим преговорима, шта је захтевано с једне стране, шта с друге и због чега су пропали преговори, јер након тога је војска донела одлуку о војној акцији?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, ако сте ме добро пратили, господине, ја сам овде изјавио да мени у том предкривичном поступку је исто било криво што тај пуковник Рашо или неко није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, откуда сте знали за те преговоре?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, и Ваши брањеници из Хрватске су изјавили да су виђали нас, прошли су два, три метра поред нас, отишли су на преговоре, ево иду Хрвати, иде се на преговор, сутра ишао товарнички поп са војском у Ловас, ишли су тамо-вамо се водали као додоле.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте чули ништа због чега су пропали преговори и шта је захтевано, на чему је била спорна?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Срж, срж преговора је била да село Ловас које је било изузетно, изузетно значи средином 1990.-те године, двеста калашњикова је још онда стигло, плус тога што је задруга, тај исти Адам Рендулић одобравао кредите и задруга је наоружавала све мештане, значи војска је тражила да се оружје преда.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И они то нису хтели?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Из осталог следи да нису.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. А овај, рекли сте овде да је 08.10., да сте се скупили и да је неки пуковник Цветковић изашао, да је био врло Цветковић, чини ми се, да је био врло љут, резигниран и рекао, «разлаз, нема ништа од напада». Да ли сте касније сазнали, због чега је то било?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Због чега се није ишло?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, он је пуковник, он не полаже мени рачуне.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него да ли се чуло међу војском, ништа друго, добро. Рекли сте да Вам је, како сам ја разумео, Ви сте овде на више питања и чланова већа и председника већа, тужиоца,

произлази да Вам је Камбери рекао да су они доста, да имају јаке оружане снаге хрватске у Ловасу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Онда сте овде рекли, мене то занима, да је био заробљен неки Ђука Дошен.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је Камбери на основу изјаве тог Ђуке Дошена дао ту изјаву, да ли Вам је то рекао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, пазите, тај гардиста рањен је и одвежен у Шид, вероватно га је Војна безбедност испитала. Они мени нису полагали.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, када Вам је, ја Вас питам, када Вам је овај господин пуковник, је ли, Камбери, када је рекао, да ли је он поменуо да та сазнања има од тог заробљеника Дошена?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, само из пет, шест извора.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је поменуо и тога?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Поменуо је једног војника, није тог Дошена.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. А да ли је ту када сте пошли, да ли је био Богуновић ту у Товарнику, када сте кренули?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, чујте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је донета одлука да се крене?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Он је два, три пута долазио, он је и био у Товарнику, Шид, сада баш једно сат и по два, пре тога, је био, а сада баш када смо товарили, овај, облачили се, узимали, свако бринуо своју бригу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је у Товарнику нешто говорио Деветак?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ко?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Деветак Љубан?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био ту?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам Љубана Деветака видео задњи пут 07.-ог када је дошао са тим добровољцима, значи 08.-ог смо тај.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Судија, да ли смем, мислим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не разумем шта каже колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо чули када га је задњи пут видео, 07.-ог, а да ли сте га видели `10.-ог или 11.-ог?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, рекао сам, нисам га видео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А моје је питање би било, да ли га је видео у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нико није питао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: 07.-ог.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Одговорите, па нека одлучи веће, немојте тако причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте укључивати те микфоне.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Није ни укључен судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али чује се у транскрипту.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Љубана сам тек видео пред Нову годину, ето.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте га видели у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да сте, овде сте у изјави рекли, да сте у тим српским кућама у којима сте били, да сте им саветовали да ставе беле плахте.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да би се то знало да то није непријатељска кућа. Да ли је било таквих плахти на хрватским кућама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, ето, ја сам рекао Јапунцу Жељку који је Хрват да стави белу плахту на кућу, да то значи да нема отпора из те куће и да неће више нико улазити.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је било начелне наредбе Хрватима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Рекли сте да је погинуо један добровољац, не знате како се зове и како је погинуо?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Из изјава овде тек касније знам презиме.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, али тамо, не интересује ме ово?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, не знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте знали, добро. А шта је било са овим Рендулићем или Краљевићем које сте довели до овога?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Њих је војна власт одвела.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су преживели рат?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, преживели, сада су лепо у пензији, овај Краљевић је колико сам ја чуо пре две године у саобраћају погинуо, а Рендулић је лепо у пензији и.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте рекли да сте информације о овим погинулим добијали на ВМА када Вас је посећивао овај Воркапић?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, да ли Вам је рекао да је неко погинуо и ван тог напада, мимо напада, да није жртва напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, видите, када сам питао шта има тамо ново, јој, каже, пусти, има свега, има, дешавају се чудне каже ствари, ми смо домаћи немоћни, куд смо ми уопште и кретали. Има неких каже буквално оссионих људи који раде свашта. Није ми рекао ни имена ни презимена.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, није рекао имена и презимена, али да ли Вам је рекао да има жртава и после напада, жртва у ситуацији када није било напада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте, добро. Да ли је био неки припадник територијалне одбране ТО Товарник у Вашој групи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, он је био у другој групи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, у Вашем ниједан?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли сте били у Ловасу, рекли сте да сте отишли тада око 14 часова, између 14 и 14,30 часова, док сте Ви били, да ли је дошла војска са тенковима у Ловас?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, док сам ја био, нису дошли, али сам Вам рекао када сам дошао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли Вам је неко пре напада на Ловас обећао неку награду ако ослободите Ловас?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ма, не, па ко би ми обећао. Ја сам ишао својој кући.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, али Ви сада стално мислите да сте ишли својој кући, али рекли сте да је војска донела одлуку о нападу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, па нисам ја могао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Због тога што су пропали преговори?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми, да ли знате где је кућа, где је кућа Милета Кесера?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Кога?

НАТАША КАНДИЋ: Миле Кесер.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Миле Кесер?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, не знам и тих Кесера има макар десетак, дванаест кућа, прошло је двадесет година, ја сам људе, вероватно сам га знао у оно време.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте улазили у неку кућу Гојовића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Како?

НАТАША КАНДИЋ: Гојовића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја мислим да то презиме тада није ни било у Ловасу, а рекао сам Вам госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: Гојевића, није Гојовића него Гојевића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У овој мојој улици правцем мога кретања, таквих никада није тамо живело.

НАТАША КАНДИЋ: А у попречним улицама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, нисам ишао попречним улицама.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли се сећате, ко је, да ли знате, ко је Ивицу Рендулића довео у двориште задруге?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, вероватно та друга група која је ишла његовом лицом.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам данас да сте га питали за униформу, да ли да се вратите кући да узме униформу. Да ли сте Ви ишли његовој кући да узмете униформу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, јер је рекао, ја сам га питао у задрузи, «шта је момчино, где ти је униформа, зашто си бацио сада униформу». «Нема, бацио сам је» и ето.

НАТАША КАНДИЋ: Где је Ивица Рендулић из Товарника отишао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ивица Рендулић није никада ни био у Товарнику. Ивица Рендулић је предан у Шиду у Спортском друштву «Партизан» војној полицији која га је испитала, одвела у Сремску Митровицу, а како сам касније чуо у Бегејце, па на размену.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли га Ви водите у Бегејце или?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли га Ви водите у Бегејце?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, ја са Ивицу тај дан предајем у Шид и ја више о њему нити водим бригу, нити је он моја брига, нити га виђам, нити чујем, већ ово сам чуо овако касније.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте данас да Ви око два, пола три одлазите из Ловаса, а кажите нам, Ви долазите и кажете да у Вашој групи је петнаест полицајаца, да ли Ви након завршене те акције, да ли Ви окупљате своју групу полицајце?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не окупљам их све, јер ми је министар рекао да се ја вратим и да повучем део милиције.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам данас да сте следећег дана отишли код министра да му кажете да део полицајаца изражава жељу да хоће да остане у Товарнику, а не да Вам је унапред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Товарнику или у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У Ловасу.

НАТАША КАНДИЋ: У Ловасу, а не да Вам је пре тога рекао, него да Ви одлазите сутрадан код њега, па му онда кажете, део полицајаца хоће да остане и питате шта да радите, да ли је тако?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам госпођо свако јутро ишао њему, носио на реферисање, писменим путем, пошто су мештани Ловаса отишли својој кући, вероватно ће остати у милицији у Ловасу, па сам се са министром распитивао за ту попуну за Товарник.

НАТАША КАНДИЋ: Па, извините, које свако јутро?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Које свако јутро, ако имамо, Ви кажете, 10.-ти и 11.-ти и нема више.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, пре тога, од 25.09., свако јутро носимо дневне извештаје који су у писаној форми свом министру и Министарства у Шиду.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, реците нам, када се Ви враћате у Товарник, окупљате ли Ви ту своју групу, полицајце у станици тамо?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Госпођо, када сам се вратио у Товарник, требали сте слушати, чекала ме је наредба да одем у команду. Отишао сам у команду и тражили су од мене патролно возило и једну патролу полиције да спроведе неку војску у Ловас, што је и извршено и има у распореду дневних догађања за дан 10.10.

НАТАША КАНДИЋ: Воркапић остаје у Ловасу, да ли Ви доносите неку одлуку, да ли обавештавате министра, штаб, некога о томе, да, ето, Ваш заменик остаје у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ловас је од Товарника пет, шест километара, министар се нон-стоп тамо кретао, Товарник-Шид, Шид-Товарник, ја сам рачунао да ће он сам отићи у Ловас и именовати командира и видети са тим људима у Ловасу шта даље.

НАТАША КАНДИЋ: Овде нам је.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Није то било моје да ја њега саветујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то урађено што сада причате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то урађено што сте сада рекли?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, ја сам, не знам, не знам да ли је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате где је улица, у односу на овај цртеж, где се налази улица Владимира Назора?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Познато ми јесте, али стварно не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Овде нам је оптужени Петроније рекао да му је у разговору оптужени Радојчић рекао да је те ноћи, значи у ноћи 10.-ог, 11.-ог, да су мештани правили освете и да сте се сви светили некоме у улици Назоровој?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није рекао оптужени Петроније, него оптужени Александар Николајидис.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам госпођо рекао да ја 10.-ог нисам ноћио у Ловасу, а и мислим да су доста оптужених то исто потврдили. Значи, ја у Ловасу нисам ноћио нити био цело слеподне односно када сам изашао, два, два и петнаест, пола три. Значи, Жељка Крњајића нема у Ловасу ту ноћ и сутра до подне.

НАТАША КАНДИЋ: А зашто би Николајидис рекао то баш за Вас да је?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То морате питати њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То морате питати Николајидиса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да одговарате, није рекао Николајидис за њега да је имао лично сазнање.

НАТАША КАНДИЋ: За Радојчића је рекао да му је Радојчић рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ нешто друго, он није рекао да има личних сазнања, него да је чуо у некој причи. Идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате шта се догодило са Матом Сабљак?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли га познајете?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је било неке ситуације као што је ова са Ивицом Рендулић, да Вам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Госпођо, немојте на ништа алудирати, Мато Кесер, тај Сабљак, је нестао касније, има документација када сам ја био у Београду на ВМА, значи.

НАТАША КАНДИЋ: Не разумем, на шта ја алудирам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, има у оптужници све.

НАТАША КАНДИЋ: Питам Вас, да ли је, као што Вам је сада у вези са Ивицом Рендулић речено да доведете једног полицајца па сте Ви изабрали њега, да ли је још било позива да се доведу неки полицајци, гардисти, заробљеници из Ловаса у Шид, у Товарник, у неки логор?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То морате госпођо питати неког другог, 11.10. сам рањен и немам појма више о свим тим дешавањима.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви видели у болници ове који су били рањени, да ли сте одлазили у болницу у Шиду где су били ови рањени на минском пољу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја да сам одлазио у болницу у Шиду? Ја сам госпођо био у болници у Сремској Митровици, а од тих рањених била је само та жена која је рањена од гранате, Видић или Видековић, не знам, не могу, мислим да је Видић и то Марија, ето.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ивицу Мујића негде видели после тог Вашег рањавања?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То сам одговорио, госпођо, видео сам га у Сланкамену у бањи.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте помињали Мату Сабљака том приликом?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, нисмо никога помињали, то су инсинуације његове, зато што сам рекао тамо доктору и он позвао у Државну безбедност, лежи тамо као војник ЈНА, а уствари је био припадник гарде.

НАТАША КАНДИЋ: Али не разумем, шта сте рекли тамо доктору?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Рекао сам доктору, «откуд тамо на кревету пише војник ЈНА, када је то припадник Збора народне гарде из Хрватске», знам, лично га познам. Ето то сам рекао.

НАТАША КАНДИЋ: А о Мати Сабљаку ништа нисте рекли?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Има овде у овој, међу документима разни папири који се односе на Ваше рањавање, па ми само реците, када је напад на Товарник, колико дана траје?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Шта Товарник сада има везе са овим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он не тврди да је повређен у борбама око Товарника, јер то је било 20. септембра, према подацима у списима.

НАТАША КАНДИЋ: Али у папирима, овим документима, стоји да је он рањен у борбама за ослобођење Товарника, постоји у два, један је потписао Мирољуб Вујовић, а други потписује командант територијалне одбране Товарник и у оба документа, у оба ова папира пише да је рањен 11.10. у борбама за ослобођење Товарника и то пише у једном папиру који потписује командант ТО, пише да је у тој операцији за ослобођење учествовала и војска из Ваљева. Зато ја питам, када је, он је постављен 25.09. за командира полиције у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не слушамо даље, шта је питање везано за ово?

НАТАША КАНДИЋ: Питање је, када је била операција ослобађања Товарника, пре 25.09.?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: 21.09.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате објашњење ово за ове наводе што пише у документацији, што Вам сада предочава пуномоћник оштећених?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Имам објашњење, ти папири нису строго наменски за суд, за неког сведока. Значи ти папири се све односе на неко даљње лечење и баш има пар докумената да Товарник никада није очишћен од усташких снага и из тог разлога дешавало се да људи након десет, петнаест дана бивају рањени. И после мене је било рањавања у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте остварили неку пензију на основу тих папира?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ратну војну инвалиднину, VIII степен, 30%, 4.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Овај, да ли бисте нам рекли, шта се догађа после? Ви се по овим папирима налазите на лечењу на ВМА, идете на контроле. Где боравите, један папир је о пријему у болницу, на ВМА од 16. новембра. Пре тога сте били у Митровици или у Шиду?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Митровици.

НАТАША КАНДИЋ: А колико се тамо задржавате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Пет, шест дана, има папир, има отпусна листа из Митровице.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли за то време одлазите, враћате се у Товарник, у Ловас?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Госпођо, ја за то време нисам могао устати ни седети, које сам имао болове и како сам незгодно рањен. Мени је, па зар Ви мислите када ми је кум тај погинуо, Воркапић Милорад, да ја не бих дошао на сахрану?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате да објашњавате, значи не долазите и крај.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Али након ВМА; где се Ви налазите, да ли се враћате у Товарник или?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Након.

НАТАША КАНДИЋ: Рехабилитације, свега, да ли се враћате у Товарник, Ловас, куда идете?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Након ВМА одлазим у Сланкамен, имате папире.

НАТАША КАНДИЋ: После тога?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: После тога ја мислим да то није обухваћено оптужницом, нема везе где сам био.

НАТАША КАНДИЋ: Е само још ово, реците нам, Ви се 02. маја налазите у Боровом Селу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Колико дана тамо боравите?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам се тамо одселио када су ме протерали из Ловаса, значи од 02. маја док нисам кренуо овамо на овај терен, то Вам не морам одговорити, али хоћу.

НАТАША КАНДИЋ: А како сте то баш изабрали Борово Село?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Зато што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање. Ова оптужница је довољно широка и велика да можемо.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Зато што ми је супруга оданде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да одговарате.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава у Боровом Селу, то нас не занима, шта се дешава везано за каснији период.

НАТАША КАНДИЋ: Рекосте, само ми реците, када прелазите у Товарник?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Требали сте пратити, госпођо, ја сам то објаснио.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте рекли када сте прешли, нисте рекли.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесам, јесам.

НАТАША КАНДИЋ: 18.-ог?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: 18.08.

НАТАША КАНДИЋ: Само реците, да ли по одређеном задатку.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Деветог, извињавам се.

НАТАША КАНДИЋ: Постоји одређени разлог зашто Ви, кажете, тамо Вам је супруга у Боровом Селу рођена, прелазите у Товарник? Зашто он молим вас из Товарника иде, он из Товарника иде у Ловас.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Откуд Ви из Београда сада утрпали се нешто у Ловас, ето. Ви ни не знате где је Ловас, док се ово није десило и сада Ви мене питате, откуд ја идем у Ловас. Па идем, жено божја, својој кући. Шест месеци нисам видео своје родитеље и нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Да, управо то, идете, када кажете, поменете Ловас, Ви идете својој кући.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Када идете у Борово Село, где су убијени људи, онда идете кући својој жени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких питања још везано за оптужницу.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Опростите, али ово прелази границе пристојности. Дакле, ово није ванпарнични поступак, ово стварно нема смисла. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, адвокат Војислав Вукотић.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Крњајићу, можете ли нам рећи, да ли је војска учествовала у преговорима у Ловасу и ако јесте, да ли Вам је познато ко је од представника војске био на тим преговорима и коначно, да ли је то било самостално или можда у оквиру неке од тих група које су биле тамо на преговорима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, познато ми је да је војска одлазила такође у Ловас на преговоре. Сваки преговори су се сводили на то да они врате оружје. Извињавам се, нисам чуо друго питање.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да ли знате, ко је од представника војске учествовао на тим преговорима у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Сваким преговорима је учествовао неки пуковник Рашо, да ли Радован, Рашо.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала. Молим Вас, ако можете да нам кажете, да ли је пре сукоба о којима је реч, било насртаја на српске куће, имовину, од стране ових хрватских паравојних или не знам каквих других снага и ако знате нешто о томе, реците када и нешто ближе наравно?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, када је био овде председник Кризног штаба Цирба Жељко, исприча брата мед и млеко текло у Ловасу, Србе су држали овако, наравно да је истина нешто сасвим друго.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Као прво, да одговорим још, обележавали су нам куће, мени су лично пуцали на возило, када сам отишао у СУП у Вуковар, рекли су «не можемо ништа, вероватно си друге националности». Ту код скретања за Ловас, има један салаш, то је човек из Београда, знам сигурно у оно време дао је милион марака само за довод струје, за трафостаницу и то, направио је ресторан, то су му запалили. У центру села горе право где је та Ката Павличевић погинула, с леве стране на ћошку страдао је Србин Рајко Ловрић, запалили су му све помоћне зграде и објекте. Милораду Новаковићу такође Србину, запалили су исто део куће и помоћне зграде. Тати од Данице Воркапић исто су запалили део куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду се то дешава, то што сада причате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Све пред рат, од Данице сада када су се они вратили, када су видели да је она и даље остала да живи са ратним злочинцем.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Колико, колико ако можете ближе да кажете пре овог сукоба, мислим, временски, колико је то пре овог сукоба?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, месец, два, углавном када сам ја био већ избегао.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И не само ја, то нисмо се ни дотакли, велика већина ми који јесмо ишли на Ловас, нико није питао шта само ми 10.-ог уопште и радили. Ја сам тражио, имао сам потврду да покажем госпођи Наташи Кандић да ме било срамота ходати Србијом, од Црвеног крста из Бача сам имао потврду без личне карте, без пара, потврду и бирај аутобус. Било ме је срамота тако да живим.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Али ту сам потврду негде, ја ћу је сутра прибавити.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: И још једно, задње наравно питање, само молим Вас кратко, када сте ушли тог критичног дана у улицу Вашу и рекли сте да сте дошли до своје куће, да ли сте, нисте спомињали оца, да ли сте тада затекли свог оца у тој кући и да ли сте или негде другде је био или тако? ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо чули, ја Вас ништа не чујем.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Кажем, када је критичног дана ушао, када су ушли у њихову улицу, у његову улицу, рекао је да је дошао до куће његових родитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и шта је питање?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Сада ја питам, да ли је видео тада своје родитеље, ето то је питање, да ли су били у кући и шта се дешавало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то већ рекао да није га нашао кући.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, у трећој кући код Жутића, где је било много Хрвата.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, у реду.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И видим из тог списка један Хрват је сведок Тужилаштва који је био у тој кући, са мноштем се руковао, ја му дао цигарете.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли даље питања?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја имам пре него што бих поставио неколико питања чак бојим се више питања, предлог ако радимо до пола три, боље да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, почните, нема суђења у овој судници.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема у пола три. Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу почети од врло карактеристичне изјаве у својој одбрани што је оптужени данас рекао, да је неко од оптужених ишао улицом у време напада на село и носио југословенску заставу, ако сам ја добро чуо. Моје је питање, не ко је носио и зашто је носио, него, да ли у то време је још увек та земља коју је овај оптужени носио, заставу носио те земље, да ли та земља још увек постоји или је већ била самостална Хрватска? Говорим за период догађања.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да, та земља још постоји, односно то је југословенска застава коју је носио Милан Радојчић. Хрватска до тада није била призната, они су само покушавали да се оцепе, тај део тога дана Ловас је био у саставу Југославије и ми смо бранили искључиво Југославију.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И колико то траје?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не разумем питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Колико то траје то југословенство у том делу Ловаса, на тој територији?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, колико још, можда два, три, четири месеца и тако и Хрватска се одваја.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сви мислимо да је то општепознато, али није, 15. јануара 1992. године је тек самостална постала, али сам ја Вас питао, добро. Овде сте рекли у једном тренутку пре ових догађања напада на село, ја сам се одмах ухватио за најбитнију ствар из оптужнице, што Вам стављају на терет, па и мојим брањеницима, да сте дошли до сазнања од војске да су пре тога побијени неки војници, попаљена возила, војна претпостављам, па Вас ја питам, временски колико је то уназад пре напада, пре 10.-ог?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја мислим да сам ја то покушао објаснити.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисам разумео.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Пет, шест до седам дана.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: До седам дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ја Вас исто то нисам разумела, где је то било, колико удаљено од Ловаса?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То је било по рубу шуме Јелаш, значи од овог скретања према Товарнику, не више од километра.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли у атару села Ловас то било?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је човек.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, сада разумем. Да ли је можда то био разлог што је овај пуковник Цветковић љутито одложио напад на село? Да ли дозвољавате могућност?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, дозвољавам, вероватно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. Судија, Ви сте скоро моје кључно питање поставили и предочили, онај «План обране», ја Вам се веома захваљујем јер сам то ставио црвеном оловком, а то смо већ завршили и захваљујем због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је он то у свом исказу, у својој одбрани помињао, ја сам га питала.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте, јесте, искористили сте, хвала Вам. Ви сте данас у својој одбрани овде а и раније у предкривичном поступку спомињали овог пуковника Камберија и ја Вас питам, да ли и сем овог Раше кога сте такође споменули, пуковник или потпуковник, да ли још нека лица војна познајете од Товарника па до Ловаса, односно до оног дана док сте Ви били на терену? Конкретније, рецимо, пуковника Суботића и коју је функцију он вршио, ако знате, ако не знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Рекао сам, и тог капетана Савковића.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Савковића.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Савковића, чуо сам и ишао сам код пуковника Суботића и долазио је он код нас.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је он радио?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Али, он је био из безбедности, али верујте сада да ме питате да ли малог чела, висок, јак, стварно лика се не могу сетити.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, зашто је био задужен, да ли Ви знате или не знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, он је био.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Оперативац или?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Петковићев оперативац, Војна безбедност.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Петковић је био начелник, ако сам добро разумео, шеф некакав?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, шеф.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А шта је Суботић?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, оперативац његов, бар мислим да је оперативац, теренац, како.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко је водио војну полицију од тих пуковника, с обзиром да сте из те материје, па Вас ја питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли имате сазнања, да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, не могу да кажем, Суботић да слажем, нисам сигуран, не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да ли знате, ко је био надређени пуковнику Петковићу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако не знате, не знате, не морате да сада нагађате.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, претпостављам ко му је био надређени.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, претпоставите сада гласно.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Био је генерал Васиљевић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте генерала Васиљевића који је овде сведок по оптужници, виђали на том терену, чули од некога да се налази, да издаје неке налоге, наредбе, према Вуковару, у Вуковару, у

Хрватској, у том делу уопште, тада, касније, сада, да ли имате неко сазнање?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Видео га нисам, али сам чуо да је био у Шиду у више наврата.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је и он био «Алфа» и «Омега»?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Извињавам се за ово питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да одговорите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Мислим, у ту њихову материју, колико сам ја схватио, једна цела бригада је дезертирала са Вашаришта, онда је он дошао и Благоје Аџић, то нема везе са овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема везе са овим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Споменули сте затвор у овоме у Товарнику и споменули, чини ми се, да је господин Јоргић био управник или је био задужен за тај затвор.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, то је, свака станица је имала, то је притвор.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је притворски онај део?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Притвор, да, није.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Онда немам питања у том правцу. Да ли је Вама оптужени Љубан и Девчић икада, да ли су икада издали некакву наредбу да некога приведете, убијете, малтретирате, за ово време што Ви знате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, хвала.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нису ни могли, до 10.-ог.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, за ово време док је био, од почетка напада па до.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, не. Ја сам Мићи био претпостављени, а не да он мени наређује.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Питам само, ја се извињавам што питам, само питам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У реду је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Споменули сте да сте прочитали у некој «Експрес политици» од 26.-ог, али ја не знам да ли је то ушло у транскрипт, ако јесте, ја се извињавам, али ког месеца и које године, само сам 26.-ти записао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: 26.09.1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да је прочитао, не разумем?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Именовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А именовање.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да је изашло у новинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли Ви.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Доставићемо ми то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Колега, без нервозе, ја га fino питам за разлику од неких других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате се објашњавати.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нема потребе, мислим, ако треба, ако завршавамо, ја прекидам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, када са Вама завршимо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: За ово време, значи за све време питам само искључиво од Товарника па док сте рањени и даље Ви не знате, да ли знате, непосредно или посредно имате сазнање касније да је било неких избеглица Срба из обода других села, крајева и тако даље у Ловасу и ко их је прихватио и где су живели, по којим кућама, распоред, где су се хранили и тако даље, ако знате, а ако не знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И који период.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Како не бих знао, јер су ми родитељи остали у Ловасу и када су год долазили значи жао ми је, имао сам и тај податак негде. Јако пуно је населило из Западне Славоније.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта то значи јако пуно?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, по овоме, порушено, сравњено, испало би да седам људи је могло се доселити у Ловас. А доселило је хиљаду, хиљаду и двеста. И први пут када сам ја дошао око Нове године кући на викенд, што исто имам пропусницу од војске, овај, видео сам пуно село, насељено. Један човек са троје деце у тој кући од Драгице Острун која је наводно запаљена, било ми је драго.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је. Да ли сам добро разумео, да су те избеглице српске националности протеране из својих села, из својих насеља, населила се ту и распоређена та лица са породицама по кућама у Ловасу, које су куће напуштене или код некога ко већ живи тамо, прихватио.?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, господине Крстићу, то само неће људи са запада који су то изрежирали, то само они неће да прихвате да је око 500.000 Срба протерано из других делова Хрватске углавном у ту нашу Славонију, Барању и Западни Срем, док је било, а остали су у Војводини.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Господине Крњајићу, ја мислим да је више од 500.000, али није предмет оптужбе, то него говоримо само за Ловас. Да ли Ви имате сазнање колико је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он се изјаснио око Нове године је виђао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како су досељавани, по ком принципу у напуштене куће, или код неких?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је управо рекао, у кућу Драгице Острун уселила се нека породица и ето.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, било је неких, да не погрешим, неки не штаб, већ неко тело које је бринуло при Месној заједници о насељавању.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То Вас све време питам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, искључиво је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је то тело прихватало те људе, па правило распоред, да ли је одлучивало шта ће да раде, где ће да раде, којим послом да се баве, где се хране, колико obroка и тако даље и тако даље?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, али то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли имате сазнање о томе?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Само, то сам чуо до Нове године, а од Нове године односно од фебруара, лично сам био и лично сам учествовао у томе, када је била «Олуја», ишао сам у друге делове Србије, бирали смо, требао нам је професор овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то се све односи на неки каснији период, колико ја разумем из Вашег казивања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, није касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О ком то периоду причате?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Од 1992. године, одмах, други, трећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, онда идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Споменули сте за Товарник, уведена је војна управа.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја Вас питам за Ловас, да ли то значи где год дође војска или у рејону борбене одговорности, зоне или како се то већ зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у Ловасу и да ли имате сазнања да је уведена војна управа.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, то, да се то односи и на Ловас или свуда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, да ли имате сазнање да ли је у Ловасу уведена војна управа?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Директна сазнања немам, вероватно да јесте, нисам био ту ноћ, па бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је било правило где војска који крај се освоји, уводи се војна управа или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И имате ли таква сазнања, Ви пошто сте припадник полиције?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, имам сазнања, у које се год село ушло, ослободило, заузело, да се уводи војна управа.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала. Ви сте у предкривичном поступку саслушани прво у својству грађанина као и сви, јел, па нисте имали

право на браниоца, с обзиром на тежину кривичног дела, а касније су Вам одредили по службеној дужности браниоца, да ли сам у праву?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Можете ли ако то није тајна, шта Вам је тај бранилац саветовао кога да помињете, а кога да не помињете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тајна, немојте молим Вас.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, питао сам га у истрази, не питам случајно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли Вам је саветовано и од кога да у својој изјави не помињете војску, да заобиђете?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте, од кога?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Од мог адвоката.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ког адвоката?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Драгољуба Томановића.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте га Ви ангажовали или по службеној дужности?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Томашевић.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Али колега залази у одбрану.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, не залазим, питао сам у истрази само да потврди. Ја сам на то питање у истрази рекли сте да јесте, а не знам како се зове.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Није коректно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је коректно или није, ја сам овде да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је разговарао са својим адвокатом.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја сам овде чини ми се као и сви да се утврди права истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Крстићу, имате ли Ви још неких питања?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Имам, имам, само да заврши овај одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која се конкретно тичу Ваша три брањеника.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И предмета ове оптужнице.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, добро, ако је његов бранилац такође по службеној дужности сада интервенисао да не одговара, ја нећу да питам. Ја сада питам, да ли остаје при одговору у истрази на ово питање, што је дао одговор, да ли остаје при том одговору или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потврдио је то, значи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, остаје. Добро, какво је питање, цениће неко други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то већ изјавио у истрази.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Није, и ја сам по службеној дужности. Колегинице, нисте ме добро разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крстићу, не морате сада Ви овде да објашњавате колегиници Живановић, Ви се контактирате са мном и по мом одобрењу постављате питања оптуженом.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево сада сте ме деконцентрисали и просто немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли још неко од бранилаца питања? Ови остали не, од оптужених? А имате, извињавам се.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја немам питања, само сам хтела да дам примедбу, малопре сам се јавила када је колега Крстић поставио питање, то питање је недозвољено по ЗКП-у и мислим да сте требали да га одбијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези разговора са адвокатом, на то сте мислили?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да, то је поверљив разговор и није дозвољено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ ушло, он је то већ споменуо у истрази, тако да је потпуно небитно, то је потпуно небитно више. Изволите, адвокат Миладин Живановић.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Малопре сте одговорили да мислите да у свим тим местима где је, која су ослобођена, да се уводи војна управа. Шта значи за Вас та војна управа?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, војна управа значи да војска преузима комплетну команду, организацију живота, безбедност, снабдевање, једноставно води рачуна о том подручју и одговара за њега.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Одлично. Како сте Ви онда могли да узмете она два лица из притвора или већ чега када нисте питали војну управу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте колега Крстићу да Вас кажњавам поново, сада одговарате на питање других адвоката.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја не знам да ли сте Ви слушали да је мени пуковник наредио.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Па, пуковник није војна управа у селу Ловас, пуковник је можда у Шиду или у Товарнику.

Опомиње се адвокат Здравко Крстић да не одговара на питања.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Пуковник целе те области.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, мало сачекајте, па видите да ја диктирам записник.

Адвоката Миладина Живановића упућених оптуженом Жељку Крњајићу, под претњом и новчаног кажњавања и одузимања права на одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово се већ ко зна који пут понавља, Ви одговарате на, сада није Ваш клијент у питању, то није дозвољено ни када је Ваш клијент или било ко, сада Ви одговарате на његова питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, примећујем да само мене чујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да дискутујете. Изволите.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли можете да одговорите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сада сећате шта је било питање?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поновите питање.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Пошто сам Вас питао, како сте онда могли да преузмете та два човека без консултације са војном управом села Ловас?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Када сам то направио у селу Ловас још није ни била војна управа, војна управа је у Шиду, у Товарнику, а Ловас потпада под ингеренцију те бригаде и то је то.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Бригаде које, нисам Вас разумео?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Господине Живановићу, прича се о Другој гардијској, ја ипак нисам војни стручњак да ја.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А откуд Ви знате да је Петковић био у тој бригади, ја сам чуо да је Лончар био командант ту?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Лончар је био командант.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Или је Вама свеједно који је који војник?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Бригаде, молим?

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Или је Вама свеједно, битно је да је неки руководилац војни, мислим, капетан, пуковник и тако даље и онда мислите да он има ингеренције и војну управу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, питање ми је нејасно, не желим.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Кажете, Ви сте дошли, преузели сте два човека, а нисте консултовали никога из војне управе, а ту су кажете била и два војника која чувала те људе, чак ни њима, рекли сте, добио сам наређење или већ шта сте рекли и одвели сте их.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Рекао је да не жели да одговори на то питање, колега.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја нисам војни стручњак да ја ту могу сада објашњавати, да ли су ти војници имали право да кажу зашто, како, коме, пустите, адвокате Живановићу, мирнодопске услове, што ти мислиш да знаш и ратно стање, то је небо и земља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, Ви само реците желим, не желим да одговорим на питање.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Рекао сам, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И немојте да се расправљате са адвокатом.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ја сам ово питање поставио зато што сте Ви као значи одговорили на колегино питање, да се ту уводи војна управа, а ако сте знали да се уводи војна управа, логично је питање било, зашто нисте контактирали војну управу када сте преузимали људе који су у надлежности војне управе? Само сам то питао, не сада да ја, ја нисам стручњак, јасно. Не, немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Николајидис, изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си да ти је био у посети Воркапић, да ти је рекао за неке осионе и да се дешавају неке чудне ствари. Који су ти осиони, на кога је мислио?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, господине Ацо, није ми именовано, али по свему ономе што сам чуо, ти буди сигуран да ниси ти у питању.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Овај, а у Товарник, да ли су исто учествовали добровољци, у ослобађању Товарника?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, не знам стварно.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је Девчић учествовао у ослобађању Товарника, не Ловаса?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја мислим да јесте.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Славка Ступара, да ли знаш лично?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не познам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је онда могао са тобом да учествује у вези напада на Ловас?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим те понови.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је могао с тобом да учествује Славко Ступар у вези напада на Ловас да се договоре?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да се са мношћем договара?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, Славко ако се договарао, договарао се у војној команди, а са мношћем не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, то је Девчић рекао само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били при договорима припадници добровољаца, када кажете они договори пре напада? Да ли је био неко од представника добровољаца?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Када сам ја био, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знаш у Товарнику где је смештена ова јединица «Душан Силни»?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Чуо сам од центра према католичкој цркви, ту негде прва, друга.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знаш ко их је сместио тамо?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А где су наоружани?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја колико сам чуо да су у Шиду наоружани.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли могу да Вам предочим шта је Љубан Деветак изјавио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо му предочавали, али да ли имате Ви неке примедбе на ово што он изјављује, у одбрани својој?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Имам. Могу као питање да му поставим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете као питање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли се слажеш да је анархија кренула још из Товарника?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је тачно да је милиција у Товарнику била распуштена и разуларена као коњи?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је тачно да сте ви мештани унапред знали и договорили се које ће куће бити гађане, а које чуване и то говорити добровољцима у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нисам чуо, шта ће бити, молим те понови.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли сте знали ви мештани и унапред се договорили да кажете добровољцима које ће куће у Ловасу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је тачно да сте знали да у Ловасу нема хрватских снага и да се у напад иде због освете?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, то је његово мишљење, откуд, шта да ја коментаришем.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро, то је он рекао, мислим, питам те. 28.05. си изјавио, «из те улице никоме није фалила ни длака с главе, али и даље не знам шта се збивало током ноћи»? То говориш за ту ноћ?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Први дан, 10.-ти на 11.-ти.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли се знало око преговора који су били, ако не успеју, да ће Ловас бити нападнут?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, отприлике, тако, да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли ти је познато да је пре напада у Товарнику убијен католички поп?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Сазнао сам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знаш да је он учествовао у преговорима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је можда неком одговарало да ти преговори не успеју?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, не знам Ацо, не могу то да одговорим.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знаш да је у нападу на Ловас поведен и «Лисац»?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знаш, ко га је повео, зашто?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Повео га је Љубо Јоргић, Милорад Воркапић и ја.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Мислим, да ли је био потребан он, мислим зашто да га водите?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто је вођен он?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: «Лисац» је вођен што је нешто дао војсци неке податке и тај пуковник Камбери му је обећао, рекао је да он мора бити пуштен пред Ловасом, да ли да обавести или не, моја претпоставка да му је овај вратио то што је дао информације, битно да су обадва живи и здрави.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Овај аутобус што си рекао да си видео добровољце, да ли је он отерао тај аутобус или је?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, остао је, остао је тамо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли ти је познато да су то вече отишли сви који су хтели да напусте Ловас са тим аутобусом?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Касније ми је познато из ових изјава, али то вече не, јер нисам ни ја био тамо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Сада за ову мапу, што си направио, мислим да ли је то у реду да ти правци, овај, али кажеш ниси био у овим попречним улицама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Е сада ово што си обележавао, ми смо, наша група је као црвена, јер ова друга је жута. Сада те попречне улице, много има тог црвеног и жутог.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Можда, ја сам објаснио, ја сам објаснио, Ацо, да је средња ова група, знаш и сам, била ојачана са ТО Товарник и још неким добровољцима који немају везе са вама и да су били бројчано јачи, можда и заједно од вас и од нас и да су они имали и та два команданта, да је њихова дужност била да чисте те мале улицице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте само овде када смо код тога, шта рекоше, ко ће да иде попречним улицама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас разумела, то за те попречне улице, на тим састанцима када је био договор, ко ће да иде попречним улицама?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не договор, то је на лицу места, пошто је та средња група, друга, била дупло јача у људству, они су овај преузели те, то су улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све попречне улице?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, да, то су две, три куће, једно двадесет, тридесет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то договорено, на тим састанцима или на неком другом месту?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, то је Тито рекао овој двојци, мени је речено «ти води своју милицију, за ово друго те брига».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си за овог Рендулића и овог другог што си их одвео после тамо у Шид, где, овај, да их је неко из друге групе довео у ову земљорадничку задругу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам, ја уопште не знам ко их је, ја сам њих узео 11.-ог, значи можда су и 10.-ог доведени, не знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је могао неко да их доведе други осим мештана, ко је њих познавао да су то што кажеш, да ли је рецимо могао неки добровољац да доведе, ко је имао сазнања да, кажеш, један полицајац, један неки зенга?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Може бити Ацо, да ли је ко коме шта рекао и како, може бити, ето.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли за ове погинуле што се воде у нападу, да ли само кажеш сугерисао ти је неко да кажеш, односно сугерисао ти је неко да је десет до петнаест њих било?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не сугерисао, већ сам примио такву информацију.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро, нема веза, али углавном да ли си ти видео?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ја не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Или било шта било више мртвих?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, објаснио сам, видео сам само двоје, овог у мојој улици и ову жену, никог више.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Хвала, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Петроније Стевановић, да ли има питања? Добро, даље, оптужени Љубан Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Има оптужених који тврде да сам ја дошао у Товарник са добровољцима са неким специјалним војним камионом пицгауером. Да ли је то био аутобус или војни камион?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја колико знам, Љубане, био је аутобус и врло добро се сећам аутобус «Галенике», писало је на вратима «Галеника», са стране.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли не мислиш да си погрешно када си рекао да је у аутобусу био и Мирко Јовић, уместо Басте, да си побркао њих двојицу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Може бити, дозвољавам, ја нисам знао ниједног ни другог, овај, ништа ми није значило то онда, Мирко Јовић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се можеш сетити да сам ја тај пута од тебе чуо да је пуковник Лончар стигао тамо за команданта, тог 07.-ог када сам дошао аутобусом са добровољцима?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не знам Љубане, стварно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јер пре тога није био командант, да ли је тако?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, од неког сам чуо, ја мислим да сам од тебе чуо.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Од неког си чуо, дозвољаваш и ти да си чуо можда од неког другог. Ја мислим, тврдим да од мене не, јер из разлога тог више пута бих отишао ја код Лончара на неке савете или нешто, не би се он са тим Камберијем, јер рекао сам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нешто се много чувате ти и Лончар, зато ја питам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, уопште.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Од тебе сам сигурно чуо, чак си ме ти и одвезао тамо и поздравио се ја са њиме и отишли.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, реци ми, Жељко, први пута, сећаш се да сам дошао у Ловас са Марицом и Александром, мала је још била, да ли је тако?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У Товарник.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У Товарник, да.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Е, други пута сам дошао са својом супругом и кћерком Дијаном, да ли је тако?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Тако је, имамо и слике.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте. Реци ми, тај први пута, да ли се сећаш да смо се договорили, покојни Милорад, ти и ја да се нађемо после у Шиду у «Виноградима», у ресторану «Виногради»?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Мислим реци даље, може бити, нећу рећи није.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ту сам ја овај инсистирао, Марицу сам одвезао код Ромића и инсистирао да се сретнете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате то, Ви сада причате, поставите питање а он да одговори. Ви постављате питање и дајете одговор на питање које сте Ви поставили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице, схватио сам од њега да жели да га подсетим да би потврдио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо тако да га подсећамо. Ви можете њему да поставите питање, да он одговори или евентуално да дате примедбу на оно што је он изговорио да није тачно, а сада Ви да га ту нешто подсећате, то је недозвољено.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Исправићу се. Да ли се сећаш да смо нас тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет настављате исто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш састанка са Миланом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, адвокат Планојевић да седите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Са Миланом Радојчићем у Шиду у ресторану «Виногради»?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Овим Миланом?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, оптуженим?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не сећам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не сећаш се, добро. Да ли се сећаш Жељко када си дошао у Београд по Девчића?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, ја мислим да си ти Девчића довео у Шид.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам чему, али много лажеш. Немам питања више. Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак, ја бих да Вас суочим, вас двојицу на.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја не желим, ја нећу када неко, одбијам суочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, суд ће да то констатује.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење између оптуженог Љубана Деветака и оптуженог Жељка Крњајића на околност, да ли је оптужени Жељко Крњајић причао оптуженом Љубану Деветаку да га је пуковник Лончар одредио, односно да је одредио оптуженог Крњајића за команданта операције напада на Ловас и да ли је у претходним контактима са њим – пуковником Лончаром овај тражио од њега да нађе што више добровољаца, односно прикупи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, то су те две ствари, да ли хоћете на ове околности да се суочавате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На та два питања хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, окрените се један према другом, чули сте, ја сам њему предочила шта сте Ви изјавили, он то данас негира на претресу, па се окрените један према другом.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Овде један детаљ нисте добро, ја нисам од Лончара чуо да треба оптужени Крњајић да што више добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, није тако ни речено, него да сте од њега чули.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извињавам се, јесте, од тебе сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на ту околност се и суочавате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када си долазио у Пазову.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Мене занима Љубане само једно, зашто овај, ниси фер и сада нешто покушаваш да изврдаш.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Прво, ти си сам рекао и образложио си.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А чему бих ја изврдавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, па чекајте, пустите човека да исприча.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Сам си образложио да си лични пријатељ са Душаном Лончаром, што би он преко мене њему непознатог човека, то радио. Могао те је звати телефоном, није те морао ни звати, јер ти си тамо, до 07.-ог си био два, три пута, могао ти је лично то рећи. Што би он то радио преко мене, а то да је истина, на прошлом давању изјаве, пуковник Лончар би то ваљда рекао. Ја са пуковником Лончаром од краја рата до овде онај дан у суду, нисам иначе ни видео човека, нема, зашто бих ја штитио пуковника и он мене.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Жељко, ова прва два моја доласка у Товарник, он није био присутан човек тамо, да ли је тако, он је тек?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја колико сам разумео, пуковник је постављен 01.-ога, Љубане, 01.10., сигурно у Товарник. А ти си од 01.-ог до 07.-ог био два, три пута и 07.-ог си ишао код њега, дао ти је пиццауер тај, не 07.-ог, 10.-ог, извини, овај, ишао си пар пута вероватно до њега, што мене уопште убацујеш у ту причу, коју.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само мало, ако дозволи да овај детаљ, баш у детаље сада идемо. Први пут сам ја дошао у Товарник 22.-ог или 23.-ог, значи по ослобођењу. Други пута има твоја пропусница код мог адвоката, тачно датумски када је.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да, нема проблема.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Исто у IX месецу. И трећи пута значи у X месецу, 07.-ог са добровољцима. И између тога никада више, три пута

укупно. Е сада, имам ја додатно питање да би могли да расчистимо ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сада се суочавате на околност да је Лончар од њега тражио да прикупи добровољце.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, јесте, ја сам то рекао и то је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он човек тврди да није.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И шта ја сада треба да му кажем у очи да лаже.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја теби треба да кажем да ти лажеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је суочење, а не Ваша прича. А реците ми, ова друга околност.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова друга околност.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Која друга?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте да Вам је Жељко Крњајић рекао да је њега пуковник Лончар пред свим тим људима поставио, наименовао за команданта операције?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте, то је истина, човече, ма можда је лагао, они су се сви хвалили у Ловасу, јер то се није могло живети од њиховог хваљења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се и то њему реците везано за то друго, где је то рекао Вама, којом приликом?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, прича у задрузи када је дошао на тај први одмор, у децембру месецу када је било, пред Божић, човече, католички или око Нове године, ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада Вам је то причао?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците њему у очи, гледате један другог?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, зна он то, па шта, ево рекао сам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја кажем није, нема благе везе, то да смо били нас тројица па хајде, ако ме је он именовоао пред сто људи, нека макар пола именује, то је тако, нема благе везе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Доћи ће још.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Шта ћу ја сада тебе Љубане да нападам како си безобразан, зашто лажеш.

Констатује се да је суочење завршено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је три сата.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли може још једно питање, молим Вас, кратко, врло кратко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Обзиром да Жељко је то и сам рекао, даје супруга из Борова Села, Борово Село никада није окупирано било, чему је имао потребу да му жена долази у Нову Пазову, односно Стару Пазову?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Е, одмах ћу одговорити. То сви знаду, Борово Село није било окупирано зато што ми овако као ја нисмо дали, а у том Борову Селу је погинуо сто и нешто Срба, значи сва деца и жене исто су прешле у Србију. Моји су, Љубане, били у Пригревици, ти то врло добро знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо да ширимо причу, он Вас пита зашто сте у Пазову долазили?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То је везано. Он је свог кума тамо поставио жену од свог кума, пошто су у питању мала деца, увезао нас је да би било лакше да њих две са четворо деце, јесте помогао је да моји оду у Пазову и зато му хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Ближе ти је био Шид.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 14 часова и 57 минута и биће настављен

***дана 20. маја 2008. године,
са почетком у 9 часова.***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У девет сутра, морамо раније да завршавамо, јер заузет нам је члан већа.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА